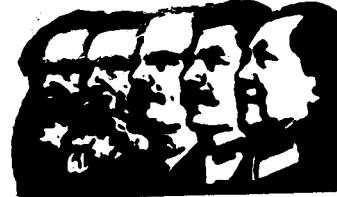

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΓΕΝΑΡΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 321 ΔΡΧ. 200

Με τα φασιστικά του μπλόκα

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Κρίνεται το μέπον της δημοκρατίας στη χώρα

Στο προηγούμενο φύπλο βιαστήκαμε να διαπιστώσουμε την ήττα του σοσιαλφασισμού. Εκτιμούσαμε κιόλας πλαθεμένα ότι το ψευτόΚΚΕ είχε σχεδόν παρατηθεί ειφόσον παρέδωσε τα κατειλημμένα σχολεία πριν τις γιορτές, και ότι μετά από αυτές ίσα που έκανε μια νωθρή απόπειρα για να τα ξαναπάρει.

Η απήθεια είναι ότι το ψευτόΚΚΕ και όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ δούλευε στις γιορτές και προετοίμαζε τους όρους ενός δεύτερου γύρου ακόμα πιο λυσσασμένου από τον πρώτο. Μάθαμε τελευταία ότι τα συντονιστικά του ψευτόΚΚΕ στην επαρχία, στη διάρκεια των γιορτών πίεζαν αφόρητα τα δεκαπενταετή και τους καταληψείς ακόμα και σε γειτονικούς νομούς. Αυτά τα συντονιστικά προετοίμαζαν τα πάντα για να μπουν οι μαθητές στο δεύτερο γύρο των καταληψεων αμέσως μόλις θα άνοιγαν τα σχολεία. Στην πραγματικότητα δεν θα μπορούσε να είναι απλώς. Το μαύρο μέτωπο δεν μπορούσε να δεχτεί εύκολα την ήττα του σε ένα ζήτημα στρατηγικής αντι-παράθεσης.

Αποδείχθηκε ότι στη μάχη των σχολείων δεν κρίνεται ένας νόμος αυτής της κυβέρνησης, ούτε καν η εκπαίδευση στην Ελλάδα, αλλά κάτι πολύ ευρύτερο και αφάνταστα πιο βαθύ. Κρίνεται το αν η εκσυγχρονιστική αστική τάξη θα διαλύσει τις συντεχνίες του Δημοσίου ή αν οι συντεχνίες του Δημοσίου θα γίνουν τα ανίκητα θωρηκτά του σοσιαλφασισμού στο δρόμο προς την εξουσία. Η μάχη των σχολείων είναι η μάχη ζωής και θανάτου για την ΟΛΜΕ, και ΟΛΜΕ σημαίνει το προκεχωρημένο φυλάκιο όλων των υπαλληλικών συντεχνιών του Δημοσίου. Η ΟΛΜΕ είναι το μόνο μεγάλο

υπαλληλικό συνδικάτο που το ελέγχει το σοσιαλφασιστικό μέτωπο (ψευτόΚΚΕ, ΣΥΝ, Λαλιώτης, Καραμανλής). Αν αυτό το κάστρο πέσει, κινδυνεύουν αργά ή γρήγορα να πέσουν όλα.

Γι' αυτό η μάχη αυτή πήρε μια τέτοια δραματική ένταση. Κάτω από όλες συνθήκες η παρατήρηση που είχαμε κάνει την προπερασμένη Παρασκευή, ότι οι σοσιαλφαστικές έχουν ήδη νικηθεί γιατί ο μαθητικός τους αγώνας έχει χάσει την υποστήριξη του λαού και πιο ειδικά των γονιών, θα ήταν σωστή. Κανένα κόμμα που δεν παιζει το πολιτικό κύρος του κορόνα-γράμματα δεν θα

κλιμάκωνε μια μάχη στην οποία είχε ήδη πολιτικά βρεθεί στην άμυνα. Αυτό είχε αποδειχθεί και στην πράξη από το γεγονός ότι οι καταλήψεις την πρώτη Παρασκευή μόλις άνοιξαν τα σχολεία ήταν πολύ λίγες. Το ότι αργότερα, μέχρι δηλαδή την Τετάρτη της επόμενης εβδομάδας αυτές αναζωπυρώθηκαν δεν άλλαξε τη γενική ποιότητα της κατάστασης που ήταν η εξής: Τα περισσότερα σχολεία από εκείνα που ήταν σε κατάληψη πριν τις γιορτές σε πανελλαδική κλίμακα, τώρα λειτουργούσαν. Τα κατειλημμένα σχολεία παντού έγιναν μια μειοψηφία πλην της Αθήνας. Οι καταλήψεις έγιναν μια υπόθεση αποκλειστικά του κέντρου.

Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Από αυτό το σημείο, το μαύρο μέτωπο τα έπαιξε όλα για όλα. Έχοντας αρπάξει στα νύχια του 400 σχολεία του κέντρου, τα κλείδωσε γερά για μια ακόμη φορά, ταμπούρωθηκε εκεί μέσα πετώντας απ' έξω τα παιδιά του Γυμνασίου και τους εξοργισμένους γονείς τους και εξαπόλουσε έναν γενικά πολιτικό πόλεμο, πόλεμο εξωτερικό σε σχέση με τις καταλήψεις. Αυτός ο πόλεμος στηριζόταν στα μπλόκα και τις διαδηλώσεις, κυρίως στα μπλόκα. Ήταν στην ουσία η μεταφορά όλης της πάλης στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο.

Εδώ, όλα τα πυρά ενόθηκαν σε μια προτοφανή ομοβροντία, και όλα τα εργαλεία χρησιμοποιήθηκαν από το μαύρο μέτωπο. Ο πόλεμος κηρύχθηκε μέσα στη Βουλή με την ουσιαστικά κοινή πρόταση δυσπιστίας από τη ΝΔ, το ψευτόΚΚΕ, τον ΣΥΝ και το ΔΗΚΚΙ. Από κοντά τα μπλόκα και οι διαδηλώσεις, και όλα αυτά πολλαπλασιασμένα επί εκατό και επί χίλια από τα ΜΜΕ.

Ελευθεροτυπία, Νέα, στον Τύπο και ΣΚΑΙ, MEGA, ANTENNA στο Ραδιόφωνο και στην Τηλεόραση περνάνε μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς τους τη βία των ναζιστικών μπλόκων στους δρόμους σα βία

των οργισμένων νιάτων, τις διαδηλώσεις των 5.000 μαθητών και 3.000 συνοδοιπόρων σα διαδηλώσεις των 150.000 μαθητών, τις μολότοφ λίγων προβοκατόρων (αναρχικών που συχνά χάλαγαν τα σχέδια και του ίδιου του σοσιαλφασισμού) σα φωτιές του εμφυλίου, και τις κραυγές μιας ενωμένης αντιπολίτευσης σαν εθνική ομοφωνία ενάντια σε μια παράλογη κυβέρνηση. Η τριήμερη συζήτηση της πρότασης μομφής είχε σαν κύριο στόχο να εκφράσει πολιτικά και κυρίως να νομιμοποιήσει σα δημοκρατική, παλλαϊκή απαίτηση αυτόν τον εικονικά κατασκευασμένο εφιάλτη.

Στόχος αυτής της παράστασης ήταν οι μικροστοί να τρομάξουν και πανικόβλητοι να ζητήσουν ομαλότητα, δηλαδή παραίτηση του Αρδενέν.

'Ομως η δουλειά δεν πήγε καθόλου καλά.

Η ΜΑΧΗ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Κατ' αρχήν χάλασε άσχημα στη Βουλή. Εκεί έγινε κάτι απροσδόκητο για το μαύρο μέτωπο. Ένα ΠΑΣΟΚ που κινδύνευε να χάσει την εξουσία άρχισε να μιλάει και να επιχειρηματολογεί μπροστά σ' ένα λαό γεμάτο ενδιαφέρον. Οι καταλήψεις και η βία έκαναν τις συνήθως βαρετές κοινοβουλευτικές συζητήσεις της NET ένα συναρπαστικό θέαμα. Δεκάδες άγνωστοι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ έφαγαν να βρουν επιχειρήματα να στηρίξουν τη μεταρρύθμιση, ενώ οι γνωστοί επαγγελματίες ρήτορες διέπρεψαν. Επειδή υποστήριξαν μια δίκαιη υπόθεση μπροστά στο λαό, ξαφνικά οι γερασμένοι και αναξιόπιστοι γραφειοκράτες, όλος αυτός ο παλιός πολιτικός κόσμος μετατράπηκε σ' ένα στρατό από μικρούς Δαντόν.

Ήταν σα μια τριήμερη γενική συνέλευση της αστικής τάξης. Το μαύρο μέτωπο κυριολεκτικά κατατροπώθηκε. Το μόνο επιχείρημα που το ενοποιούσε ήταν οι φωτιές της νεολαίας, και το μόνο του αίτημα ήταν

Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι την Παρασκευή 29 Γενάρη θα γίνει το καδιερωμένο χρονιάτικο γλέντι της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ στην ταβέρνα "ΑΠΟΛΑΥΣΗ" στον Ταύρο, Μακεδονίας και Κων/πολεως 38. Καλούμε όλους τους φίλους μας και τους αναγνώστες της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ να διασκεδάσουν μαζί μας τη μέρα αυτήν.

Η τιμή της κάθε πρόσκλησης είναι 5000 δρχ., όπως και πέρσι, και διατίθεται από τα γραφεία μας. Ειδική τιμή για τα παιδιά 3000, καθώς και ειδική προσφορά για το κρασί.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

η πτώση του Αρσένη. Η ανοιχτή πολιτική αντιπαράθεση αποδείχθηκε ο θάνατος του.

Σε κοινοβουλευτικό επίπεδο η ήττα του μετώπου εκφράστηκε, πρώτα με τη συπειρωση στην τελική ψηφοφορία όλου του ΠΑΣΟΚ και την ενθουσιώδη υποστήριξη των δύο βουλευτών της αντιπολίτευσης, του Μάνου και του Κοντογιανόπουλου. Δεύτερον, με το θλιβερά δειλό τρόπο με τον οποίο τοποθέτησαν τη φιλοκύτικη γραμμή τους ο Λαλιώτης και ο Τσοχατζόπουλος.

Από την άποψη όμως της γενικής πολιτικής επίδρασης τα αποτελέσματα αυτής της συζήτησης είναι ακόμα πιο συντριπτικά σε βάρος του μαύρου μετώπου, κι αυτό θα γίνεται φανερό όσο θα περνάει ο χρόνος.

Κατ' αρχήν ο Καραμανλής κάηκε σ' ένα μεγάλο μέρος της λαϊκής του βάσης. Όσο και να καταδίκαζε φραστικά τις καταλήψεις έγινε στους πάντες σαφές ότι η πρόταση δυσπιστίας είχε στόχο να τις φουντώσει. Η παλιά συντήρηση έγινε ξαφνικά οπαδός των καταλήψεων και φίλος των ταραχιών. Η καραμανλική ΝΔ, ιδιαίτερα αν επιβιώσει ο Αρσένης, δύσκολα θα συνέλθει από αυτήν την απότομη φαινομενική αντιστροφή της ιδεολογικής του εικόνας. Η επιμονή του Καραμανλή και τις επόμενες μέρες να απαιτεί την καθαίρεση Αρσένη επιβεβαίωσε την αντιστροφή παρόλο που αυτή πάντα συνοδευόταν από την υποκριτική καταδίκη των καταλήψεων.

Ανάλογα ισχύουν και για τον Κωνσταντόπουλο. Σ' αυτόν τον κνίτη που παρίστανε για χρόνια τόσο προσεκτικά τον αριστερό ευρωπαίο δημοκράτη, ανατέθηκε ο ρόλος να καλύψει το ψευτοΚΚΕ σαν υποκινητή των ταραχών. Για να εμφανιστεί ήρεμη, γλυκιά (όσο είναι δυνατό αυτό) και αμέτοχη η Παπαρήγα, έπρεπε ο Κωνσταντόπουλος να παίξει το ρόλο του λυσσασμέ-

νου σκύλου. Εννοείται ότι δε δυσκολεύτηκε καθόλου γιατί σ' αλήθεια αυτός ο κνίτης είχε θυμώσει. Όλος ο Συνασπισμός είχε θυμώσει. Πέρα από το γενικό ζήτημα που διακυβεύεται, η ΟΛΜΕ είναι ένα από τα άντρα του ΣΥΝ, όπως είναι και τα Πανεπιστήμια. Ο ΣΥΝ έβαλε σε αμφισβήτηση στη Βουλή και τραυμάτισε όλη τη γραμμή του της κεντροαριστεράς, δηλαδή της συγκυρένησης με το ΠΑΣΟΚ και τις θέσεις του στα ΑΕΙ, προκειμένου να σώσει την ΟΛΜΕ. Άφησε ωστόσο έξω από τη μάχη, σαν εφεδρείς, τις γέφυρες του με το ΠΑΣΟΚ, τη Δαμανάκη και το Δραγασάκη. Έτσι λοιπόν τραυματίστηκε και ο ΣΥΝ. Τα ίδια έπαθε και το ΔΗΚΚΙ που αποκαλύφθηκε σαν ένας δουλικός υπηρέτης του ψευτοΚΚΕ ο οποίος διαφράγματα υπεράσπιζε μέσα στη Βουλή το αφεντικό του.

Όμως η αληθινή ήττα του μαύρου μετώπου έγκειται στο ότι η μάχα του λαού που εναντιώθηκε σ' αυτό το κίνημα, που το διασθάνθηκε σαν κάτι το ξένο και αντιδραστικό, πήρε επιχειρήματα από τη συζήτηση στη Βουλή και άρχισε να αμφισβήτει αρκετά την κνίτηκη γραμμή για κατάργηση του νόμου. Χάρη σ' αυτή τη συνειδητοποίηση παντού οι καταλήψεις αδυνάτισαν πολιτικά, ενώ τα μπλόκα έγιναν μισητά σα μία καθαρή βία του χειρότερου μαθητικού λοιμώπεν σε βάρος του λαού.

Τόσο οι καταλήψεις, όσο κυρίως οι αποκλεισμοί άρχισαν να εμφανίζονται μαζί σα μια ενιαία αντίδραση ενός αρρωστημένου καθεστώτος σε μια προοδευτική σχετικά αλλαγή.

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Η κατάληψη γενικά είναι μια νόμιμη δημοκρατικά μορφή που μπορεί να πάρει μια απεργία των μαθητών. Στο βάθος η κατάληψη είναι μια περιφρούρηση της αποχής. Όμως πέρα από την πραξικοπη-

ΤΑ ΜΠΛΟΚΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ οικοδομούν μια μορφή δικτατορίας

Οι αληθινές λαϊκές εξεγέρσεις δεν στρέφονται ποτέ ενάντια στο λαό. Οι επαναστάτες στήνουν οδιόφραγμα για να εμποδίσουν την προέλαση των στρατών, όχι την κίνηση των πολιτών.

Αυτοί που σήμερα κλείνουν τους δρόμους χρησιμοποιούν το λαό σαν όμηρο και ζητάνε λύτρα από την κυβέρνηση δηλαδή την ικανοποίηση των αιτημάτων τους προκειμένου να τον απελευθερώσουν.

Η ομηρεία μερικών ανθρώπων είναι μια γκαγκστερική μέθοδος.

Η μαζική ομηρεία άμαχου πληθυσμού είναι μια μέθοδος χιτλερική.

Οι Πατάκηδες χθές και το λεγόμενο Συντονιστικό των Σχολείων σήμερα χρησιμοποιούν αυτή τη μέθοδο κατ' εντολή του ίδιου κόμματος, του ψευτοΚΚΕ.

Σύσσωμη η αστική τάξη και τα ΜΜΕ προβάλλουν τους αποκλεισμούς των δρόμων σαν ακραίες μορφές "αγώνας των παιδιών". Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που παιδιά ακολουθούν φασίστες και συμπεριφέρονται σαν τέτοιοι.

Ο νόμος Αρσένη έχει πολλές αντιδραστικές πλευρές, αλλά το σημερινό κίνημα ξεπήδησε επειδή κάποιους εξόργισε η προοδευτική του πλευρά που είναι η αξιολόγηση των καθηγητών.

Η αξιολόγηση των καθηγητών αποτελεί προϋπόθεση κάθε προοδευτικής εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης σήμερα και σημαίνει τελικά αξιολόγηση, δηλαδή έλεγχο, όλων των γραφειοκρατικών συντεχνιών του δημόσιου. Προστάτες των συντεχνιών του δημόσιου είναι τα κόμματα που αντλούν πολιτική εξουσία από αυτές. Τέτοια είναι το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, η σημερινή Καραμανλική ΝΔ και η τάση Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. **Όλοι αυτοί, με εργαλείο την ΟΛΜΕ, έσπρωξαν τους μαθητές να γκρεμίσουν το νόμο που αμφισβήτησε την εξουσία τους.**

Οι καταλήψεις που ακολούθησαν χρωστάνε την ανάπτυξή τους κυρίως στη στήριξη της ΟΛΜΕ. Παρόλα αυτά τώρα έχουν έρθει σε αδιέξοδο και απομόνωση μέσα στο λαό. **Έτσι το πολιτικό μέτωπο που τις καθοδηγεί καταφένει στη μέθοδο των μπλόκων με απότερο στόχο την ένταση, ακόμα και μια αιματοχυσία που θα προκαλούσε την πτώση του Αρσένη.**

Γιαυτό οι δημοκράτες πρέπει να καταγγείλουν αποφασιστικά τους αποκλεισμούς των δρόμων και οι μαθητές πρέπει να τελειώσουν με το φετινό κίνημα καταλήψεων που αποτελεί βάση εκτίναξης ενός νέου φασισμού στην εξουσία. Η κατάληψη είναι νόμιμη απεργία των μαθητών, αλλά υπήρξαν και αντιδραστικές απεργίες όπως εκείνες που έφεραν τους Χίτλερ και τους Χομεΐνι στην εξουσία.

Ένα αληθινό προοδευτικό μαθητικό κίνημα παιδείας μπορεί να ξεσπάσει μόνο αφού πρώτα νικήθει το σημερινό κίνημα εκπαιδευτικής οπισθοδρόμησης που ανομολόγητο πολιτικό του στόχο έχει την απομάκρυνση της χώρας από τη δημοκρατική Ευρώπη και το πλησίασμά της στους ανατολικούς φασισμούς.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Κίνημα για την παιδεία και όχι για την γραφειοκρατία

Ο νόμος Αρσένη, σε ότι αφορά τα Λύκεια, είναι ένας αντιφατικός νόμος.

Η αρνητική του πλευρά είναι η εξής: Το Λύκειο αποκτά νόμημα, όχι σαν αυτόνομη βαθμίδα μόρφωσης αλλά μόνο σα χώρος επιλογής υποψηφίων για τα ΑΕΙ. Αυτή η επιλογή στα ΑΕΙ γίνεται με μια σειρά πρόσθετα μαθήματα που εξαντλούν τον υποψήφιο. Ιδίως οι θετικές σπουδές πνίγονται μέσα σε ένα πλήθος από ιδεολογικά μαθήματα (Ιστορία, Αρχαία, Θρησκευτικά κ.λπ). Τέλος καταργείται το πιο σωστό ως τα τώρα είδος Λυκείου, το Πολυκλαδικό.

'Όμως ο νόμος Αρσένη έχει μια σημαντική **θετική πλευρά**: Οι καθηγητές θα ελέγχονται από το κράτος και θα αξιολογούνται, ακόμα και από τους μαθητές. Αυτό δεν το θέλει η καθηγητική συντεχνία της σημερινής ΟΛΜΕ που ηγεμονεύεται από τους πιο ανίκανους, τεμπέληδες ή συμφεροτόλογους καθηγητές (πχ. που επιδίονται σε βάρος της σχολείου).

Κυρίως όμως αυτήν την θετική πλευρά του νόμου δεν την θέλουν τα πιο αντιδραστικά από τα πολιτικά κόμματα, εκείνα δηλαδή που στηρίζονται στις γραφειοκρατικές συντεχνίες του δημοσίου, για να πάρουν την πολιτική εξουσία. Επικεφαλής αυτών των κομμάτων είναι το ψευτοΚΚΕ (μαζί με την εξωκοινοβουλευτική του ουρά) και ακολουθούν ο ΣΥΝ, το λαλιωτικό τμήμα του ΠΑΣΟΚ και το καραμανλικό τμήμα της ΝΔ.

Όλοι αυτοί προσπάθησαν πέρσι με την ΟΛΜΕ να ανατρέψουν τον νόμο Αρσένη και απέτυχαν. Εφέτος επανήλθαν σπρώχνοντας τους μαθητές, κυρίως μέσω των δικών τους καθηγητών, σε καταλήψεις και σε κλειστήματα δρόμων. Οι μαθητές είναι αντίθετοι με την αρνητική πλευρά του νόμου Αρσένη, όμως οι κνίτες που μπήκαν επικεφαλής τους θέλουν να γκρεμίσουν το νόμο βασικά για τη θετική του πλευρά. Γι αυτό οι συντονιστικές - καπέλα - του ψευτοΚΚΕ δεν μιλάνε για Αρχαία, Ιστορία και για το Πολυκλαδικό και εκθειάζουν την ΟΛΜΕ.

Ο στόχος των πιο πάνω πολιτικών δυνάμεων είναι να εξασφαλίσουν την κατάργηση της αξιολόγησης των καθηγητών και

ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΤΗΣ ΟΛΜΕ

Για λόγους που εξηγούμε σε άλλα άρθρα, η τηγεσία της ΟΛΜΕ και τα κόμματα που την αποτελούν καμώνονται, για τα δικά τους βέβαια κομματικά συμφέροντα, τους φίλους των μαθητών και υποτίθεται πως είναι ένθερμοι υπερασπιστές των καταλήψεων στη βάση μιας κοινής αντίθεσης στο εξεταστικό. Ξεσηκώνουν όμως τους μαθητές σε κάτι που δεν πιστεύουν ούτε ιδίοι!

Στο τεύχος αρ. 653 του Πληροφοριακού Δελτίου της ΟΛΜΕ, που περιέχει τις αποφάσεις του 8^{ου} Συνεδρίου (Μάις 1997, πριν δηλαδή την ψήφιση του νόμου Αρσένη), στις σελίδες 30-32 και στο κεφάλαιο με τίτλο “Εξεταστικό: Εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση” γράφονται αποκαλυπτικά πράγματα. Στο πρώτο μέρος του κεφαλαίου για το Εξεταστικό γίνεται κριτική στο ισχύον σύστημα των Δεσμών:

«Αρνητικά στοιχεία του υπάρχοντος συστήματος: (...) Η ένταση του ανταγωνισμού και το στενό γνωστικό πεδίο στο οποίο αυτός διεξάγεται, με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζεται ως άχρηστη η όποια γνώση δεν αποτελεί εφόδιο για την “τελική αναμέτρηση”. Η υποτίμηση των μαθημάτων γενικής παιδείας με την πλήρη αχρήστευση της βαθμολογίας».

‘Όπως γίνεται φανερό από τα παραπάνω, η βασική κριτική αναφέρεται στο ότι με το σύστημα των Δεσμών οι μαθητές δίνουν μόνο λίγα μαθήματα (τέσσερα), κι αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι μαθητές να θεωρούν άχρηστα όλα τα υπόλοιπα μαθήματα, εφόσον δεν εξετάζονται στις πανελλήνιες. Είναι επίσης φανερό, σύμφωνα με την ίδια κριτική, ότι μ' αυτό το σύστημα τα μαθήματα γενικής παιδείας θεωρούνται παραπεταμένα, κάτι που, προφανώς, δε θα ‘πρεπε.

Αν η απατεωνιά της ΟΛΜΕ δε σας είναι ακόμα τόσο φανερή, τότε προσέξτε τι προβλέπουν παρακάτω οι αποφάσεις του Συνεδρίου, και συγκεκριμένα στο κεφάλαιο “Το πλαίσιο των προτάσεων της ΟΛΜΕ”:

«l. (...) Επαναπροσδιορισμός των μεθόδων αξιολόγησης και εισαγωγής νέων μορφών (πολλαπλά tests – εργασίες κ.λπ.) (...) Τα Τριτοβάθμια Ιδρύματα πρέπει να ανοίξουν, ώστε, όσοι διαθέτουν ένα ορισμένο μαθησιακό επίπεδο, όπως αυτό καθορίζεται στη Λυκειακή βαθμίδα, να εισάγονται ανεξάρτητα από τον αριθμό τους. Η εφαρμογή του μέτρου αυτού πρέπει να αρχίσει άμεσα, να γίνεται σταδιακά και να ολοκληρωθεί σε ένα συγκεκριμένο χρονικό ορίζοντα.

5. Στο μεταβατικό στάδιο η πρόσβαση στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση καθορίζεται: α) από την επίδοση σε εξετάσεις στη Γ' Λυκείου, β) από τις επιδόσεις στη Β' και Γ' Λυκείου (κατά μικρό ποσοστό)» (η υπογράμμιση δική τους).

Κι ο πιο κακόπιστος άνθρωπος μπορεί να καταλάβει πως ο Αρσένης αυτό ακριβώς το εξεταστικό σύστημα τελικά επέβαλε. **Την πρόταση του συνεδρίου της ΟΛΜΕ εφάρμοσε.**

Με μια διαφορά όμως: **Το εξεταστικό σύστημα που προτείνει η ΟΛΜΕ είναι πολύ πιο αντιδραστικό απ' αυτό του Αρσένη.** Κι αυτό γιατί στο δικό της σύστημα ο μαθητής εξαρτιέται απόλυτα από τις διαθέσεις και την πιθανή αυθαιρεσία του καθηγητή, αφού οι “επιδόσεις” που αναφέρονται παραπάνω (και μάλιστα στις δύο τελευταίες τάξεις του Λυκείου) δεν υπόκεινται σε κανέναν

έλεγχο από άλλο όργανο και μπαίνουν υπό την αποκλειστική ευθύνη του συγκεκριμένου καθηγητή.

Στο σύστημα του νόμου Αρσένη όμως η βαθμολογία αντικειμενικοποιείται, αφού α) όλοι οι μαθητές διαγωνίζονται στα ίδια ακριβώς θέματα, β) οι κόλλες των διαγωνισμών είναι καλυμμένες ώστε κανείς να μην ξέρει το όνομα του διαγωνιζόμενου, γ) η βαθμολόγηση γίνεται από άλλους καθηγη-

τές και όχι από τον καθηγητή που έκανε το μάθημα, και δ) αν παρουσιαστεί διαφορά 3 μονάδων και πάνω ανάμεσα στον προφορικό και στο γραπτό βαθμό, τότε ο βαθμός προσαρμόζεται προς τον γραπτό. Έτσι, περιορίζεται ο κίνδυνος της συναλλαγής ανάμεσα σε καθηγητές και μαθητές ή γονείς και υπάρχει ένα αντικειμενικό κριτήριο σύγκρισης ανάμεσα στους μαθητές.

Αν η ΟΛΜΕ θέλει ένα τόσο υποκειμενικό εξεταστικό σύστημα, το κάνει για να διατηρήσει την κυριαρχία του καθηγητή μέσα στην τάξη, ουσιαστικά για έχει αυτή, μέσω των κομματόσκυλών της, την πρωτοκαθεδρία και την εξουσία στο σχολείο. Και το γεγονός είναι πως αυτή η εξουσία, η μη ελεγχόμενη από κανέναν και από πουθενά, μόνο καλό στο σχολείο δεν έχει κάνει μέχρι σήμερα.

Διαπαιδαγώγηση Ριζοσπάστη

Το ψευτοΚΚΕ έχει παραδώσει στα λούμπεν στοιχεία της νεολαίας την εξουσία στους δρόμους μέσα από τα μπλόκα για τη μαζική ομηρία του πληθυσμού. Διαβάστε πως δικαιολογεί αυτή την τακτική στο όνομα του λαού: “Οι αγρότες να μην κινητοποιούνται γιατί κόβουν τη συγκοινωνία, γιατί τα ξενοδοχεία στο Πήλιο δεν έχουν κίνηση κάθε Σαββατοκύριακο, γιατί στα χιονοδρομικά κέντρα δεν μπορούν να πάνε να κάνουν σκι. Λέτε και η αγροτιά που αυτή τη στιγμή αντιμετωπίζει ζήτημα επιβίωσης, πρέπει να λυπηθεί για τους λίγους που κάνουν κάθε Σαββατοκύριακο σκι στα χιονοδρομικά κέντρα ή πηγαίνουν σε ξενοδοχεία του Πηλίου; Δεν έχουμε τίποτα προσωπικό με αυτούς τους ανθρώπους αλλά εν πάσει περιπτώσει, δεν μπορεί να είναι το πρωτεύον αυτό.

Αγώνες να μη γίνονται το καλοκαίρι γιατί έχουμε τουριστική κίνηση, αλλά να μη γίνονται και το χειμώνα γιατί δυσκολεύονται τα μαγαζιά.

Πότε να γίνεται αγώνας; Και οι αγώνες είναι δίκαιοι και πρέπει να γίνονται γιατί υπάρχουν οξυμένα προβλήματα” (Α. Παπαρρήγα από την ομιλία στη Βουλή, Ριζοσπάστης 17/1/99).

Ο ασπρομάλλης συνταξιούχος έγινε σκιέρ λοιπόν, και οι εργαζόμενοι που θέλουν να μετακινηθούν έγιναν bon viveur του Πηλίου! Πολύ καιρό έχει να κατέβει η Παπαρρήγα στο λαό!

Διαπαιδαγώγησης συνέχεια

Η εξέγερση των γονιών απέναντι στις φασιστικές καταλήψεις κατηγορήθηκε από το ψευτοΚΚΕ σαν εγκάθετη του ΠΑΣΟΚ, και η αντιδραση των μαθητών βαρφίστηκε επανάσταση κατά των γονιών τους. Διαβάζουμε από τον Ριζοσπάστη, 19 Γενάρη στο άρθρο με τίτλο: “Η εφόρμηση των Γαβριάδων”: “Οι μαθητές αντιλαμβάνονται ότι ο αγώνας τους αφορά στους ίδιους αλλά και στους γονείς τους. Αγωνιζόμενοι, λένε στους γονείς τους: ‘Εμείς, τα παιδιά σας δεν αποδεχόμαστε να δουλεύετε μέρα-νύχτα για να πληρώνετε τα φροντιστήρια και τα ιδιαίτερά μας. Δεν ανεχόμαστε να μετατρέπεστε σε “είλωτες” μιας σκληρής, απάνθρωπης καθημερινότητας για να μας σπουδάσετε, και, μάλιστα, για μια σπουδή που δεν μας μορφώνει, αλλά μας μετατρέπει σε “άδειες δεξαμενές” συγκέντρωσης αριθμών και τσιτάτων. Μια σπουδή, επιπλέον που δεν υλοποιεί όχι μόνο το όραμα σας να γίνουμε επιστήμονες, αλλά ούτε καν την αγωνία σας να έχουμε μια δουλειά στα χέρια μας. Άδικος, λοιπόν, ο κόπος σας, μάταια τα έξοδα σας’.

Να γιατί βλέπουμε το “φαινόμενο”, μαθητές να έρχονται σε αντιπαράθεση ακόμα και με γονείς, που επιχειρούν να “σπάσουν” τις καταλήψεις και να σταματήσουν τον αγώνα. Οι 15χρονοι επαναστατούν και κατά των γονιών τους, όχι τόσο από “νεανική ροπή προς την επανάσταση” ή λόγω του “χάσματος των γενεών”, αλλά, κυρίως, γιατί δεν συμμετέχουν στις αγωνίες των παιδιών τους και δεν αντιλαμβάνονται το δίκιο και το ουσιαστικό νόμημα του αγώνα τους”.

Έτσι λοιπόν, όποιος δεν πείθεται για το δίκιο του αγώνα με το καλό, θα πειστεί με το άγριο. Κάτι μαλλιοτραβήγματα που είδαμε πρόσφατα στην τηλεόραση ανάμεσα στους “επαναστάτες ποπολάρους” μαθητές (ήταν πολλοί) και σε μία μάνα (ήταν μόνη της) που δεν ήθελε να διαπαιδαγωγήθει στο πνεύμα της κατάληψης “μέχρι το Πάσχα” αποδεικνύει του λόγου το αληθές. Έπρεπε να διαπαιδαγωγήθει γιατί “δεν συμμετείχε”.

“Χάσμα των γενεών” λοιπόν. Αυτή η ιδεολογική μπακατέλα της χειρότερης αστικής αντίδρασης επιστρατεύεται τώρα από το σοσιαλφασισμό για να στρέψει τα παιδιά ενάντια στους γονείς, ουσιαστικά τους κνίτες ενάντια στο λαό. Όποιοι ξέρουν βέβαια από ιστορία επαναστατικών κινημάτων γνωρίζουν ότι σε κανένα τέτοιο κόμμα δεν υπήρξε χάσμα γενεών, αλλά μόνο χάσμα τάξεων. Η νεολαία ήταν πάντα με τους λαϊκούς γονείς, τους λαϊκούς πατεράδες τους ενάντια στην αντίδραση. Ρήγμα ανάμεσα στους γονείς-λαό και στους νεολαίους υπήρξε μόνο στις σχέσεις των φασιστικών νεολαίων με την παριότερη δημοκρατική φρουρά.

Ο ΝΑΖΙΣΜΟΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΤΟΝ ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΖΙΟΥΓΚΑΝΟΦ

Όλοι θυμόμαστε το άνανδρο και αποτρόπαιο χτύπημα, καθώς και τη μετέπειτα φυγή στο εσωτερικό αυτού του υποκειμένου που ακούει στο όνομα Ανδρουτσόπουλος. Ε, όχι πολύ καιρό αργότερα ο Ανδρουτσόπουλος συνεχίζει απτότοτος τη δράση του. Συγκεκριμένα, στο φύλλο αρ. 96, 16-11-98 του περιοδικού “Χρυσή Αυγή” υπάρχει άρθρο που φέρει την υπογραφή του. Ένα άλλο αξιοπρόσεκτο, αν και για μας όχι αξιοπερίεργο, είναι το γεγον

ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΖΩΝΗΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΝΗ

Η Επισκευαστική Ζώνη δέχεται σήμερα τα συντονισμένα πυρά όλων των ρωσόδουλων-αντιβιομηχανικών δυνάμεων, μέσα και έξω από την Κυβέρνηση.

Μέσα από την κυβέρνηση οι δυνάμεις αυτές επικεντρώνουν σήμερα το χτύπημα τους στο νομοσχέδιο για την μετοχοποίηση του ΟΛΠ, όπου μέσα από αυτό καταργούν νομικά την ύπαρξη της Ζώνης και ανοίγουν έτσι το δρόμο για τη διάλυση της.

Έξω από την κυβέρνηση το ψευτοΚΚΕ έχει αναλάβει από τη μια να εμποδίσει κάθε πραγματικό αγώνα για την σωτηρία της Ζώνης, ενώ από την άλλη προωθεί ένα “κίνημα αγανακτισμένων ανέργων” προσπαθώντας να φτιάξει μαζί με μερικούς δικούς του ναυτεργάτες και οικοδόμους, ομάδες τυφλής αντιπαράθεσης που θα έχουν για στόχο την υπονόμευση της Ζώνης, μέσα από το διάλυμα των καραβιών.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση ο ΕΡΓΑΣ πήρε την πρωτοβουλία και κάλεσε στην συγκρότηση ενός συνδικαλιστικού μετώπου πάνω σε ένα συγκεκριμένο ζήτημα.

Στη δυνατότητα μιας κοινής πάλης για την κατάθεση μιας τροπο-

λογίας στο νομοσχέδιο για τον ΟΛΠ, με την οποία θα εξασφαλίζοταν καταρχήν νομικά η λειτουργία της Ζώνης.

Η πρόταση αυτή του ΕΡΓΑΣ είχε για στόχο να ξεσκεπάσει την ταχική του σοσιαλφασισμού, που στο όνομα της πάλης “ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις” αρνείται σαν Συνδικάτο να συζητήσει για κάθε αλλαγή στο νομοσχέδιο που θα εξασφαλίζει τη λειτουργία της Ζώνης.

Έτσι με αυτό τον τρόπο το ψευτοΚΚΕ βοηθάει τις ρωσόδουλες δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση να κλείσουν την Ζώνη και ταυτόχρονα ρίχνει την ευθύνη γι' αυτό το κλείσιμο στις “φιλοεργασιακές δυνάμεις που προωθούν τις ιδιωτικοποιήσεις”.

Από την άλλη μεριά το κάλεσμα για τη συγκρότηση αυτού του μετώπου έχει σαν στόχο την συσπείρωση των πιο πλατειών δυνάμεων στη βάση του εργατικού κινήματος για να ανατραπεί υλικά η επίθεση ενάντια στη Ζώνη. Να μπορέσει δηλαδή να κατατεθεί και να ψηφιστεί η συγκεκριμένη τροπολογία που θα διασφαλίζει τη λειτουργία της Ζώνης.

Σε αυτή την πρόταση ανταποκρί-

θηκαν θετικά οι άλλοι δύο συνδικασμοί μέσα στο Συνδικάτο Μετάλλου. Η παράταξη της ΠΑΣΚΕ και η παράταξη των Ανεξαρτήτων, με αποτέλεσμα να διαμορφωθεί το μέτωπο των “8 συμβούλων της αντιπολίτευσης” μέσα στο Δ.Σ του Συνδικάτου.

Η βάση για τη συγκρότηση αυτού του μετώπου είναι η θέληση των εργατών της Ζώνης για τη συνέχιση της λειτουργίας της, η απομόνωση του σοσιαλφασισμού, αλλά και η αποφασιστικότητα του ΕΡΓΑΣ να προχωρήσει αυτόν τον αγώνα έστω και μόνος του, σαν έναν αγώνα ζωής και θανάτου για την Ζώνη.

Σε αυτό το συνδικαλιστικό μέτωπο είναι πάλι πολύ πιθανό πως θα εκφραστούν οι ταλαντεύσεις της ΠΑΣΚΕ, ταλαντεύσεις που ξεκινάνε από διαθέσεις υποταγής της ηγεσίας της στη κλίκα του Λαλιώτη, ο οποίος δυναμώνει τις θέσεις του στον Πειραιά. Όμως αυτή τη στιγμή το μέτωπο των “8” μπορεί να φέρει μια τέτοια δυναμική στην ενότητα των εργατών, τέτοια που να μπορεί να αποτελέσει την βάση για τη νίκη σε αυτόν τον αγώνα.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την “Ανανοώνωση των 8 συμβούλων της αντιπολίτευσης” που μοιράστηκε σε όλους τους εργάτες της Επισκευαστικής Ζώνης.

ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Σε δύο αλλεπάλληλες συνεδριάσεις της Διυπουργικής επιτροπής για τους Ολυμπιακούς αγώνες αποφασίστηκε ανάμεσα στα άλλα η χωροθέτηση του σταδίου για τα αθλήματα του τζούντο και του χάντμπολ στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα.

Την Τετάρτη 20 Γενάρη αποφασίστηκε η συγκρότηση της εταιρείας “Ολυμπιακά Έργα Α.Ε.” η οποία θα αναλάβει την κατασκευή επτά ολυμπιακών έργων, ανάμεσά τους και το στάδιο στα Λιπασμάτα. Την επόμενη μέρα αποφασίστηκε να κατατεθεί στη Βουλή μέχρι τον Φλεβάρη νομοσχέδιο με το οποίο θα τροποποιείται το ρυθμιστικό σχέδιο της Αθήνας ώστε να μπορέσουν να γίνουν αυτά τα ολυμπιακά έργα.

Μέσα από αυτές τις δύο συνεδριάσεις και τις αποφάσεις που πάρθηκαν έχουμε για πρώτη φορά με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την κυβερνητική απόφαση για το κλείσιμο της βιομηχανίας των Λιπασμάτων και κατά προέκταση όλης της βιομηχανικής ζώνης της Δραπετσώνας.

Το γεγονός αυτό επιβεβαίωσε τις εκτιμήσεις της Επιτροπής Σωτηρίας (για τις οποίες γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας), σύμφωνα με τις οποίες ήταν επιβεβλημένη η αντιπαράθεση με τον πρόεδρο του σωματείου των εργαζομένων στο εργοστάσιο, που παράσυρε μαζί του όλο το συμβούλιο του Σωματείου και προσπάθησε να “κοιμίσει” τους εργάτες, λέγοντας πως δεν υπάρχει ζήτημα ολυμπιακού σταδίου στο εργοστάσιο.

Τη Δευτέρα 18 Γενάρη, αντιπροσωπεία της Επιτροπής Σωτηρίας συναντήθηκε με εκπροσώπους της Επιτροπής “Αθήνα 2004” και τοποθέτησε τις θέσεις της που στηρίζονταν από υπογραφές 250 εργατών, για τη μη χωροθέτηση του σταδίου στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων. Η Επιτροπή Σωτηρίας διαπίστωσε μέσα από τη συζήτηση ότι η “Αθήνα 2004” δεν είχε μια σαφή εικόνα για το εργοστάσιο και τις συνθήκες λειτουργίας του και η ενημέρωση που είχε βασικά μέσα από το ΥΠΕΧΩΔΕ, έδινε την εικόνα του “βομβαρδισμένου εργοστάσιου.”

Μέσα από την ενημέρωση που έκανε η Επιτροπή Σωτηρίας και τα ντοκουμέντα που κατάθεσε δηλ. περιβαλλοντολογική μελέτη που δείχνει ότι τα Λιπασμάτα λειτουργούν χωρίς να μοιλύνουν και στοιχεία για το ύψος των επενδύσεων που έγιναν το τελευταίο διάστημα, η “Αθήνα 2004” τοποθετήθηκε καταρχήν μέσα από τους εκπροσώπους της ευνοϊκά για το εργοστάσιο. Σε αυτό έπαιξε σημαντικό ρόλο η καμπάνια ενημέρωσης που έκανε η Επιτροπή Σωτηρίας στις διεθνείς ολυμπιακές επιτροπές καμπάνια για την οποία γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο. Όμως παρόλα αυτά η διυπουργική επιτροπή αποφάσισε το κλείσιμο του εργοστασίου.

Πίσω από αυτή την απόφαση βρίσκεται η κυριαρχία του Λαλιώτη, η οποία εκφράστηκε με δύο τρόπους.

Ο ένας είναι η συγκρότηση της εταιρείας “Ολυμπιακά Έργα Α.Ε.”, η οποία από πολιτική άποψη δίνει τον έλεγχο των έργων στον Λαλιώτη, παίρνοντας τα από την Επιτροπή “Αθήνα 2004”.

Ο άλλος είναι η υποταγή στα σχέδια του Λαλιώτη, του Σωματείου των Λιπασμάτων μέσα από τον πρόεδρο του Τσιριμούλα, αλλά και όλου του συνδικαλιστικού κινήματος του Πειραιά και του Εργατικού Κέντρου της πόλης.

Η Επιτροπή Σωτηρίας προσπαθεί με τους συσχετισμούς που δημιουργούν οι δύο αυτοί παράγοντες να δώσει τη μάχη, κινητοποιώντας τους εργάτες και αξιοποιώντας τις αντιθέσεις μέσα στα πλαίσια των Ολυμπιακών Επιτροπών τόσο στις ελληνικές όσο και στις διεθνείς. Σε αυτή την κατεύθυνση η Επιτροπή ενημέρωσε με προκήρυξη τους εργάτες του εργοστασίου για τις εξελίξεις και τους καλούσε να παρευρεθούν στη συνέντευξη Τύπου που είχε οργανώσει για την Τετάρτη 20 Γενάρη σε αίθουσα του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, τη μέρα που συνεδρίαζε η διυπουργική επιτροπή.

Η ενέργεια αυτή της Επιτροπής προκάλεσε την αντίδραση των υποταγμένων στην Λαλιώτικη κλίκα συνδικαλιστών του εργοστάσιου. Την ευθύνη γι' αυτή την αντίδραση την πήρε ο Τσιριμούλας, ο οποίος απομονώμενος από το σύνολο των εργατών, προσπάθησε να χτυπήσει την συνέντευξη Τύπου.

Έτσι ζήτησε λίγες ώρες πριν τη συνέντευξη από τον πρόεδρο του ΕΚΠ. Γ. Μίχα να μη δώσει την αίθουσα, πράγμα που έπειτα. Μετά από αυτό η Επιτροπή Σωτηρίας αναγκάστηκε να ακυρώσει προσωρινά τη συνέντευξη τύπου και να καταγγείλει γι' αυτό με νέα προκήρυξη στο εργοστάσιο το δίδυμο Τσιριμούλα-Μίχα.

Με τέτοιες πραξικοπηματικές μέθοδους οι υποταγμένοι στην Λαλιώτικη κλίκα “συνδικαλιστές” προσπαθούν να χτυπήσουν τον αγώνα για τη σωτηρία του εργοστάσιου. Όμως δεν είναι σε θέση να απομονώσουν την Επιτροπή από τους εργάτες. Οι ενέργειες τους αυτές ξεσήκωσαν θύελλα διαμαρτυριών και ετοιμάζουν τους όρους για την ανατροπή τους.

Η Λαλιώτικη κλίκα γελιάται αν νομίζει ότι μπορεί, έχοντας εξασφαλίσει την ενότητα με το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ οι οποίοι είναι φανατικά με το κλείσιμο του εργοστάσιου και την υποταγή της ΠΑΣΚΕ, να σταματήσει κάθε εργατική αντίσταση.

Οι εργάτες των Λιπασμάτων, οι εργάτες όλης της βιομηχανικής Δραπετσώνας δεν θα κάτσουν ήσυχα επειδή κάποιοι γραφειοκράτες συνδικαλιστές βάζουν κ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ

Hθεωρία της μεγάλης έκρηξης (big-bang). Μια αντιεπιστημονική, ιδεαλιστική φιλοσοφική δέση, που παράγεται σύμφωνα με τους δημιουργούς και τους οπαδούς της, δύναται από τη Γενική Θεωρία της Σχετικότητας, που επαληθεύεται δύναται από την πειραματική επιστήμη, και που αποδεικνύει κατ' αυτήν την ύπαρξη του θεού.

Πριν μερικές δεκαετίες ιδεαλιστές φυσικοί με τη συνεργασία και την προτροπή θεολόγων έφτιαξαν μια φιλοσοφική σύνταξη την οποία ονόμασαν θεωρία της μεγάλης έκρηξης με υλικά την αυθαιρεσία, την εξαπάτηση, τη μεταφυσική και όπως ψέματα ισχυρίζονται τη Γ.Θ.Σ., δηλαδή την αντικειμενική γνώση που έχουμε για τις αλλαγές της ύλης, και ισχυρίζονται παραπέρα ότι απέδιξαν μ' αυτή τη θεωρία την ύπαρξη του θεού, και κατά συνέπεια την κατάργηση του διαλεκτικού υλισμού. Στην πραγματικότητα αυτό που έκαναν ήταν να χρησιμοποιήσουν τις λύσεις των εξισώσεων του Αϊνστάιν που έδωσε ο ιησουΐτης Lemaitre και που αντιστοιχούν σ' ένα διαστελλόμενο σύμπαν και στη συνέπεια να ισχυρίστούν αυθαίρετα αγνοώντας την Γ.Θ.Σ. που διαφέρει στο επόμενό της βήμα όπως θα δούμε παρακάτω ότι ο κόσμος προήλθε από μια μεγάλη έκρηξη από μια περιοχή εκατομμύρια φορές μικρότερη από τη μύτη μιας βελόνας τη χρονική στιγμή μηδέν. Από τότε κατ' αυτούς που διατύπωσαν αυτή τη θεωρία το σύμπαν διαστέλλεται.

Κατ' αρχήν έχουμε να πούμε ότι ο Αϊνστάιν στην παραγωγή των εξισώσεών του έχει κάνει την εξαιρετικά απλοποιητική υπόθεση ότι το σύμπαν είναι ομογενές και ισότροπο. Η βασική φιλοσοφική θέση του διαλεκτικού υλισμού όμως που λέει ότι η άκρα ετερογένεια είναι βασικό χαρακτηριστικό της ύλης επαληθεύεται από όλες τις επιστήμες. Ο ίδιος ο Αϊνστάιν συμφωνούσε με το γεγονός αυτό της ετερογένειας και ασχολήθηκε εξαιτίας της δυσκολίας των εξισώσεων με την απλούστερη μαθηματική περίπτωση αυτής της ομογένειας του σύμπαντος. Έτσι έχουμε προς το παρόν τη χρήση αλλά και την κακοποίηση μιας ειδικής μορφής εξισώσεων, στην πιο απλοποιημένη της μορφή από τους δημιουργούς και από τους οπαδούς αυτής της θεωρίας.

Διαφορετικές αρχικές υποθέσεις δίνουν διαφορετικά σύμπαντα δια μέσου των εξισώσεων του Αϊνστάιν, θα ωρίσει κάποιος. Μα όλα αυτά τα σύμπαντα των εξισώσεων αντιστοιχούν στην πραγματικότητα; Όχι, βέβαια! Πρόκειται για μαθηματικές λύσεις. Ποια απ' αυτές τις λύσεις περιγράφει την πραγματικότητα είναι ζήτημα έρευνας.

Εμείς υποστηρίζουμε ότι οι λύσεις αυτές έχουν τοπικό χαρακτήρα. Σαν παράδειγμα ο ίδιος ο Αϊνστάιν παρήγαγε μια επιπλέον υπόθεση, ένα σύμπαν στατικό, χωρίς διαστολή. Ο άπειρος θεωρητικά αριθμός υπουργών προσεγγιστικών φυσικών περιγραφών περιορισμένων περιοχών του σύμπαντος (όπως πιστεύουμε), που μπορεί να πραγματοποιηθεί από τη θεωρία της βαρύτητας του Αϊνστάιν, οφείλεται στην εξαιρετικά μεγάλη συνθετήτη των εξισώσεών του που αντανακλά οπωδόποτε περιορισμένη, όπως όλες οι θεωρίες, την απειρότητα των μορφών της ύλης και την αλλαγή τους. Ένα σύνολο λύσεων απ' αυ-

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα άρθρο που έχει στείλει στη "Νέα Ανατολή" ο σύντροφος Χρ. Λασκαρίδης, φυσικός, σχετικά με το ζήτημα του Big - Bang. Το άρθρο αυτό έχει γραφτεί με την ευκαιρία του θορύβου που κάνει τελευταία στο κοταδιστής Γραμματικάκης και τη "κόμη της Βερενίκης" του.

Τα ζητήματα που έγινονται σε αυτό το άρθρο, ενώ έχουν και μια σαφή φιλοσοφική κοσμοθεωρητική διάσταση, ανήκουν σε μεγάλο βαθμό στο χώρο των φυσικών επιστημών. Σ' αυτό το χώρο ένα πολιτικό έντυπο σαν την "Νέα Ανατολή" δεν μπορεί να διατυπώσει κομματική άποψη. Εδώ τον πρώτο λόγο τον έχουν οι ειδικοί και οι διαμάχες τους.

Αντικείμενο μιας τέτοιας διαμάχης είναι και η ίδια η θεωρία του Big - Bang. Το τι είναι φυσική μέσα σ' αυτή τη θεωρία και το τι μεταφυσικό κομπογιαντισμός θα μας το πουν βασικά οι ειδικοί. Εμείς από την πλευρά μας έχουμε να παρατηρήσουμε ότι μια θεωρία που υποθέτει το σύμπαν πεπερασμένο στο χώρο και στο χρόνο βρίσκεται σε πλήρη σύγκρουση με την θεμελιακή θέση του υλισμού για το άπειρο και του χώρου και του χρόνου. Η θεωρία του Big - Bang πράγματι είναι ένας θησαυρός για την θεολογία και τη μεταφυσική. Όμως παράλληλα οι φυσικές ανακαλύψεις πάνω στις οποίες στηρίζεται, (και μια από αυτές είναι η απομάκρυνση των γαλαξιών και η διαστολή του ορατού σύμπαντος), μας υποχρεώνουν να πλησιάσουμε αυτό το ζήτημα με την μεγαλύτερη περίσκεψη και με το πιο πλατύ διαλεκτικό πνεύμα. Ακόμα περισσότερο είμαστε υποχρεωμένοι να αναπτύξουμε στο έπακρο τη φιλοσοφική μας παιδεία και να εμβαθύνουμε στις φυσικές επιστήμες. Οι σύγχρονοι μαρξιστές δεν θα νικήσουν την παγκόσμια αντίδραση αν δεν κάνουν κριτική στις γνωσιολογικές και επιστημολογικές προκαταλήψεις και περιορισμούς των αστών επιστημόνων.

Η αντίφαση ανάμεσα στον αντικειμενικά υλιστικό χαρακτήρα της σύγχρονης επιστήμης από τη μια μεριά και τη φιλοσοφική καθυστέρηση των επιστημόνων που αντιστοιχεί στην κυριάρχη αστική ιδεολογία τους από την άλλη έχει φτάσει πια στον πιο ψηλό βαθμό. Σε αυτό το βαθμό η φιλοσοφική καθυστέρηση μπορεί να δηλητηριάζει και την επιστημονική συνέπεια και τη φαντασία των μαχητών της επιστημονικής γνώσης. Αυτό είναι πιο φυσικό να συμβαίνει στους χώρους όπου η γνώση κινείται στο όριο της ανθρώπινης εμπειρίας. Τέτοια είναι η περίπτωση της κοσμολογίας που καταπίνεται με τους νόμους της κίνησης και της ιστορίας του εμπειρικού σύμπαντος.

Το άρθρο του σ. Λασκαρίδη μας βοηθάει να εξοικειωθούμε κάπως με τα προβλήματα της κοσμολογίας, και, κυρίως, να καταλάβουμε την τεράστια σημασία τους για την σύγχρονη ταξική πάλη στο ιδεολογικό επίπεδο.

τό το επερογενές άπειρο αντιστοιχεί σε φανταστικές καταστάσεις που η φιλοσοφική βάση της γέννησής τους είναι οι πραγματικές, αυτές δηλαδή που φέρουν μια μερική αντικειμενική αλήθεια. Η γνώση τείνει ασυμπτωματικά προς την απόλυτη αλήθεια, δεν ταυτίζεται μ' αυτήν. Έτσι και οι εξισώσεις της Γ.Θ.Σ. φέρουν σήμερα το μεγαλύτερο μέρος της αντικειμενικής αλήθειας σ', ότι αφορά τα φαινόμενα που αυτή μελετά, σε σχέση με τις προηγούμενες φυσικές θεωρίες.

Το κριτήριο της αλήθειας μιας φυσικής θεωρίας είναι η πειραματική της επαλήθευση, όμως οι δυνατότητες της πειραματικής επιστήμης εξαντλούνται στην απεικόνιση του πεπερασμένου. Η πειραματική επιστήμη δεν μπορεί να απεικονίζει το απειροστό και το άπειρο. Μ' αυτή την αντίληψη επικαλούμαστε την ανακάλυψη από τους Geller και Huchra το 1989 μιας μεγάλης δομής στο σύμπαν από γαλαξίες μήκους 500 εκατομμυρίων ετών φωτός και πλάτους 200, το λεγόμενο τείχος.

Οι ίδιοι αστρονόμοι αργότερα ανακάλυψαν ακόμα μεγαλύτερους σχηματισμούς. Αυτές οι δομές με τους οποίους η πυκνότητα της ύλης είναι ελάχιστη, αποδεικνύουν την ανομοιογένεια πριν πολλά εκατομμύρια χρόνια σε μια περιοχή αυτού που ονομάζεται σύμπαν.

Ένα θεμελιώδες επιχείρημα που επικαλούνται οι υποστηρικτές της μεγάλης έκρηξης είναι η μετατόπιση του ορατού σε μια απειροστή περιοχή που φέρει αυτή τη θεωρία. Διαβάζουμε πολύ χαρακτηριστικά από την εργασία του Γ. Μπαμπαλετάκη: "Έτσι ανακαλύπτονται συνεχώς γεγονότα παλαιότερα από την "ηλικία" του σύμπαντος" και η σταθερά του Hubble αλλάζει συνεχώς καθώς και η "ηλικία" του σύμπαντος". Όλα αυτά φαίνονται στον παρακάτω πίνακα:

ύλη δισεκατομμύρια χρόνια πριν από το σημείο που συνέβη η μεγάλη έκρηξη. Όμως πολλοί φυσικοί θεωρούν ότι η ακτινοβολία των 3° K είναι τοπικό φαινόμενο που πρέπει να αποχρέωται από τον γαλαξία μας ή από την τοπική ομάδα γαλαξιών.

Ένα άλλο επιχείρημα των υποστηρικτών του big-bang είναι η αναλογία υδρογόνου 75%, ηλιό 22-23% και των βαρύτερων στοιχείων 2-3% του σύμπαντος. Αυτή η αναλογία ερμηνεύεται κατ' αυτούς από την περίοδο της πυροσύνθεσης αμέσως μετά τη χρονική στιγμή μηδέν. Τα ποσοστά που παρουσιάζουν είναι αυτά που μπόρεσε η πειραματική επιστήμη περιορισμένα να εκτιμήσει σ' ένα τμήμα αυτού που ονομάζουν σύμπαν. Η γενίκευση αυτών των ποσοστών στο "όλο" δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από την επιστήμη. Το μοντέλο τους χαρακτηρίζεται την τοπικότητά του, βασική αρχή κάθε κοσμολογικής, επιστημονικής θεωρίας.

Επίσης μια σειρά σταθερών όπως η ηλικία, η μάζα, η ακτίνα, ο αριθμός των στοιχειωδών σωματιδίων που εισάγει η θεωρία του big-bang δεν επαληθεύονται πειραματικά. Επιπλέον το σημείο στο οποίο υποθέτουν ότι έγινε η έκρηξη παρουσιάζεται με άπειρη πυκνότητα γεγονός που δεν έχει κανένα νόημα. Η μαθηματική ανωμαλία που παρουσιάζεται στο σημείο αυτό είναι αξεπέραστη.

Η έκρηξη αυτή προϋποθέτει μια αρχική ώθηση που φ

νέδριο γράφει ο S. Hawking "που αφορούσε στη δυνατότητα να είναι ο χωρόχρονος πεπερασμένος αλλά όχι περιορισμένος. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπήρξε ποτέ μια αρχή του Σύμπαντος ούτε μια στιγμή Δημιουργίας".

Σαν συμπέρασμα του τρόπου με τον οποίο εμφανίζουν την απόδειξη της ύπαρξης του θεού με τη θεωρία της μεγάλης έκρηξης παραθέτουμε παρακάτω το λογικό σχήμα που χρησιμοποιούν.

(Χρήση της Γ.Θ.Σ. και της πειραματικής επιστήμης μέχρι την κατάργησή τους)+αυθαίρετη εισαγωγή του θεού=ο θεός υπάρχει και η επιστήμη ή ισοδύναμα η ύλη εξαφανίζεται.

Πρόκειται φανερά για μια ταυτολογία. Δεν έχουν αποδείξει τίποτα.

Η θεωρία του big-bang δεν είναι μια θεωρία της φυσικής όπως προσπαθούν να πείσουν οι "εν διατεταγμένη υπηρεσία" ευρισκόμενοι φυσικοί. Είναι μια θεωρία ιδεολογικού χαρακτήρα που την εμφανίζουν οι προπαγανδιστές της σαν επιστημονική θεωρία. Είναι μια ιδεαλιστική θεολογική φιλοσοφική θέση αρχής. Όπως όλες οι φιλοσοφικές αρχές απλά τίθεται. Η αλήθεια της δεν μπορεί να αποδειχθεί σαν συμπέρασμα κάποιας επιστήμης. Το κριτήριο αποδοχής οποιαδήποτε αρχής είναι να συμφωνεί αυτή με την κοινωνική πείρα, με την πραγματικότητα.

Το big-bang είναι μια θεωρία που ανήκει στο εποικοδόμημα της αστικής τάξης. Είναι μια θεωρία θεολογική και κατά συνέπεια αντιλιστική.

Το διεθνές υπεριαλιστικό σύστημα μέσα στη γενική του σήψη στο τελευταίο στάδιο της ύπαρξης του, αντιμετωπίζει σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά και πρόβλημα φιλοσοφικό". Αντιμετωπίζει στο εποικοδόμημα την όλη και περισσότερο διευρυνόμενη αντίθεση ανάμεσα στην ανάπτυξη και την διάδοση της επιστήμης απ' τη μια μεριά και απ' την άλλη την όλη και περισσότερο αυξανόμενη έλλειψη ιδεολογικών επιχειρημάτων που θα πείθουν για την ανάγκη της ύπαρξης του, για τη δικαιώση του. Η διάσταση μεταξύ της επιστήμης και της φιλοσοφίας του υπεριαλισμού είναι πια τεράστια. Το τελευταίο μεγάλο σύστημα της αστικής σκέψης ήταν αυτό του Χέγκελ (1770-1841), τότε που η αστική τάξη είχε ακόμα οριμή, που αναπτυσσόταν, που ταύτιζε την ύπαρξη της με τα συμφέροντα των εθνών σε μικρό ή μεγάλο βαθμό. Η αδυναμία για ανάπτυξη του σημερινού διεθνούς υπεριαλιστικού συστήματος εκφράζεται στο εποικοδόμημα με την αδυναμία του να διατυπώνει νέες ιδέες, νέες αρχές που να πείθουν. Η θεωρία του big-bang είναι ένα σωσίβιο για τις αστικές τάξεις όλου του κόσμου και ιδιαίτερα αυτές των υπεριαλιστικών μητροπόλεων. Γι' αυτό όταν διατυπώθηκε η θεωρία της μεγάλης έκρηξης, ξεσηκώθηκε μια θύελλα ενθουσιασμού από την εκκλησία, τους θεολόγους και τους παπάδες, από τους ιδεαλιστές φιλοσόφους και απ' όλες τις αστικές τάξεις του πλανήτη και ιδιαίτερα απ' αυτές των υπεριαλιστικών μητροπόλεων. Στη χώρα μας αυτό το κλίμα του ενθουσιασμού και της ευφορίας μεταφέρθηκε τα τελευταία χρόνια, και μόνο όταν το απαίτησε η ανάγκη συμπλήρωσης του εποικοδομήματος της αστικής τάξης. Η αιτία είναι η εξής:

Η θεωρία του big-bang προταγανδίζεται με το επιχείρημα ότι είναι επιστημονική θεωρία. Η χρήση αυτής της θεωρίας από το σύστημα έρχεται να αμβλύνει την αντίθεση μεταξύ της αυξανόμενης επιστημονικής γνώσης μιας κοινωνίας και της φιλοσοφίας του συστήματος. Αυτό το σύστημα το πραγματοποιεί με το να "δανείζεται" την επιστήμη για να επιστημονικοποιεί τη φιλοσοφία του. Για να δώσει όμως καρπούς για την αστική τάξη το big-bang πρέπει να κοινωνία στην οποία απευθύνεται να έχει αναπτύξει ένα βαθμό σύγ-

χρονών επιστημονικών αντιλήψεων όπως αυτές της κοσμολογίας. Αξίζει ο κόπος για την αστική τάξη ακόμα και για τον ιδεολογικό επηρεασμό μερικών χιλιάδων πτυχιούχων και καθηγητών πανεπιστημίων, παπάδων, φιλοσόφων, διανοούμενων κλπ., επειδή όλοι αυτοί είναι οι φορείς της πνευματικής αναπαραγωγής, της ιδεολογίας του συστήματος. Στη χώρα μας προπαγανδίστηκε το big-bang από την περίοδο εκείνη που δημιουργήθηκαν δεκάδες νέες πανεπιστημιακές σχολές και αυξήθηκε εξαιρετικά ο αριθμός των πτυχιούχων των ανώτατων και ανώτερων εκπαιδευτικών ίδρυμάτων σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Και στη χώρα μας σήμερα η συμφωνία με τη θεωρία του big-bang είναι ένα ανώτερο κριτήριο υπακοής στο σύνολο της αστικής τάξης, είναι ένα ιδεολογικό κριτήριο που παρουσιάζεται σαν παράδειγμα από τους πανεπιστημιακούς και στους ερευνητές.

Το big-bang χρησιμεύει στην αστική τάξη για να δυναμώνει ιδεολογικά το στρατόπεδο της και τους εκφραστές της στην πάλη για την υπεράσπιση του συστήματος.

Το big-bang προσφέρεται σαν μια θεωρία μοντέρνα, επιστημονική σε όλα τα ανήσυχα πνεύματα, στη νεολαία, στους εξελιγμένους μικροαστούς μακριά από κατηγητικά, εκκλησίες και παπάδες. Προσφέρεται σαν η σύγχρονη μορφή, η επιστημονική, της δημιουργίας των άγιων γραφών για όσους δε θέλουν να τις μελετούν. Το big-bang χρησιμεύει σαν πηγή αντιυλιστικών θέσεων στην αστική τάξη.

Η αστική τάξη σήμερα εξαπατά με το να παρουσιάζει τις παλιές της θέσεις με το μανδύα της επιστήμης της φυσικής, μιας αταξικής επιστήμης της οποίας η αλήθεια είναι αποδεκτή από όλους γιατί είναι αντικειμενική.

'Ενα άλλο παράδειγμα εκτός από το big-bang γνωρίσαμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας με την κριτική της "ανθρωπικής αρχής". Στη χώρα μας τη νέα αυτή προστάθεια της αστικής τάξης, να παρουσιάζει δηλαδή τις παλιές φιλοσοφικές της αρχές που έχουν αποδειχτεί εδώ και εκατονταετίες αντίθετες με την επιστήμη, με τον μανδύα της φυσικής έχουν αναλάβει κύρια τα πανεπιστήμια. Η τηλεοπτική σειρά της κρατικής τηλεόρασης "αναζητώντας τη Βερενίκη" έχει σαν στόχο τη διάδοση κι αυτών των νέων επιστημονικών απατών. Το τελευταίο καλοκαίρι το φυσικό τμήμα του Πανεπιστημίου Κρήτης διοργάνωσε τη γνωστή προπαγανδιστική του διάλεξη εμπλέκοντας το μεγάλο κοσμολόγο φυσικό S. Hawking στην οποία διάλεξη προσήλθε πολλές χιλιάδες κόσμος. Αυτή η πρωτοφανής κοσμοσύρροι δεν δικαιολογείται μόνο από το παράδειγμα για όλους που αποτελεί ο προσωπικός αγώνας του επιστήμονα, αλλά και από το ενδιαφέρον που παρουσιάζουν σήμερα πια τα κοσμολογικά ζητήματα.

Θα αναρωτηθεί ίσως κάποιος πως είναι δυνατόν η αστική τάξη να εκφυλίζει τη φυσική, δηλαδή την αντικειμενική αλήθεια που περιέχουν οι φυσικοί νόμοι, αφού την ταυτίζει στις συνειδήσεις έστω και με τον τρόπο που είδαμε με τις φιλοσοφικές της θέσεις με τις οποίες είναι αντίθετη η επιστήμη; Αυτό δεν έχει ένα κόστος οικονομικό στην αστική τάξη στο βαθμό που η φυσική συνδέεται άμεσα με την παραγωγή, χωρίς δηλαδή η ισχύς της να διαθλάται από τις παραγωγικές της σχέσεις, όπως συμβαίνει με τις επιστήμες του εποικοδομήματος. Δεν είναι τυχαίο που προς τη θέση της επιστήμης με τις φυγή προς τα μπρος χάνοντας περισσότερο τη βάση, το λαό και ειδικά τους γονείς.

Όμως η ελπίδα του ήταν στην κορυφή. Η ελπίδα του ήταν με τα MME, με τον Λαλιώτη και με τον Τσοχατζόπουλο, να διασπάσει την κυβέρνηση, να κλονίσει τον αδύναμο και ταλαντεύομένο Σημίτη και να τον οδηγήσει να εγκαταλείψει τον Αρσένη. Η ήττα του σοσιαλφασιστικής επίθεσης. Οι μαθητές αρχίζουν να διακρίνουν την κνίτηκη χειραγώγηση και τον τυχοδιωκτισμό όλου αυτού του "κινήματος". Οι δημοκράτες μαθητές, καθηγητές, γονείς, όλος ο λαός θα πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να αποκρούσουν αυτή τη βάρβαρη επίθεση για να αποφύγουμε μια ιστορική οπισθοδόμηση της χώρας. Οι κνίτες δεν πρέπει με τίποτα να φτιάξουν ένα στρατό κανιβάλων μέσα από τους μαθητές. Αντίθετα, η ήττα του σοσιαλφασιστικού στρατού θα απελευθερώσει πελώριες προοδευτικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις.

Η ΟΑΚΚΕ έχει δώσει όλη της τη δύναμη σ' αυτή τη μάχη.

Δημοσιεύουμε τις δύο αφίσες της κεντρικής καμπάνιας της ΟΑΚΚΕ. Η πρώτη τοιχοκολλήθηκε πριν τις γιορτές. Η δεύτερη στις 22 του Γενάρη.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 2

φροντιστήριο. Το υπόλοιπο σχολείο, ο μικροαστικής και αστικής προέλευσης μαθητής, πάει στο φροντιστήριο και απλά εγκαταλείπει το σχολείο. Και σ' αυτή την περίπτωση ο λούμπεν καθηγητής είναι ο κερδισμένος.

Οι καταλήγεις της τελευταίας δεκαετίας είναι ο θρίαμβος του καθηγητικού λούμπεν και της ταξικής διάσπασης, και της διάλυσης της τάξης και του σχολείου. Μια αληθινή απεργία των μαθητών θα ήταν κάτω από αυτές τις συνθήκες άρνηση ταυτόχρονα παρακολούθησης των μαθημάτων ΚΑΙ ΣΤΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ και απαίτηση για ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΩΡΩΝ στο υποτιθέμενο νέο σχολείο της νίκης.

Να λοιπόν, ποια ήταν η ταξική φύση της συμμαχίας ΟΛΜΕ-καταληψιών στη μεγάλη αυτή πολιτική μάχη.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Ρεύμα αντίστασης στο σοσιαλφασισμό στο Πανεπιστήμιο Κρήτης

Όπως στο Πολυτεχνείο στα Χανιά έτσι και στο Μαθηματικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Κρήτης, για διαφορετικούς λόγους αυτή τη φορά, οι δυνάμεις του σοσιαλφασισμού και κύριοι οι δυνάμεις του λαλιώτικου ΠΑΣΟΚ, που ελέγχει τη σχολή Θετικών Επιστημών και το Όρμυμα Τεχνολογίας και Έρευνας μαζί με το Συνασπισμό, διαλύουν το Μαθηματικό Τμήμα, αφού πρώτα πραξικοπηματικά και παράνομα έπαυσαν εδώ και καιρό τον νόμιμα εκλεγμένο Πρόεδρο του Κ. Καλλία. Στη θέση του Προέδρου η Πρύτανης, που είναι όργανο τους, τοποθέτησε τον χημικό κοσμήτορα της σχολής Θετικών Επιστημών που ανήκει στο Συνασπισμό.

Οι προγραμματικές θέσεις του δημοκράτη Προέδρου, στη βάση των οποίων και εκλέχτηκε, αποτελούν μια γραμμή αστικής πρόσδοτης. Είναι αστικοδημοκρατικά αιτήματα που έχει ενσωματώσει στον διεκδικητικό του αγώνα το κομμουνιστικό και δημοκρατικό κίνημα της χώρας, τώρα και πολλές δεκαετίες. Είναι θέσεις που μπορούν να εφαρμοστούν μέσα στο πλαίσιο μερικών προσδετικών άρθρων των νόμων 1268/82 και 1404/83 που ψήφισε το ΠΑΣΟΚ και που ο σοσιαλφασισμός ποτέ δεν ενεργοποίησε όταν διοικούσε το Τμήμα. Τα προσδετικά αυτά άρθρα ποτέ δεν τα εφάρμοσε ο μεγάλος υπονομευτής της χώρας, ο Α. Παπαδρέου, αφού προβλέπουν μεταξύ άλλων και την δημιουργία ευνοϊκότερων όρων για την ουσιαστική και οργανωμένη επιστημονική και διοικητική ανάπτυξη όλων των τμημάτων των ΑΕΙ μέσω της δημιουργίας τομέων σε κάθε τμήμα.

Οι τομείς είναι η σύγχρονη μορφή λειτουργίας όλων των πανεπιστημιακών τμημάτων των χωρών της Ε.Ε. και αυτό γιατί μόνο με την ομαδική εργασία μπορούν να λύνονται αποτελεσματικότερα σήμερα τα

όλο και δυσκολότερα επιστημονικά προβλήματα. Ο κάθε τομέας (ομάδα) σε ένα τμήμα αναλαμβάνει με τον πιο διακριτό τρόπο την απόλυτη ευθύνη της ανάπτυξης του επιστημονικού του πεδίου, δεν μπορεί να επεμβαίνει σε άλλους τομείς, παρά μόνο να συνεργάζεται, λογοδοτεί και συμμετέχει με τον Πρόεδρο του στο νέο σύλλογο όργανο διοίκησης, που είναι το συμβούλιο του τμήματος. Με αυτή την δημοκρατική μορφή διάρθρωσης της διοίκησης ολλά και της έρευνας αξιολογείται αντικειμενικότερα το επιστημονικό έργο αλλά γίνεται και δυσκολότερος ο έλεγχος των σχολών από ομάδες συμφερόντων. Έτσι η έρευνα, η διοίκηση και οι σπουδές σε κάθε τμήμα συγχωνεύονται σε μια κατεύθυνση γενικής ανάπτυξης του τμήματος. Με τους τομείς εξασφαλίζεται ένα ελάχιστο όριο αξιοκρατίας πολύ μεγαλύτερο από το σημερινό. Επιπλέον, όπως αναφέραμε προηγουμένως δεν μπορεί πια εύκολα, όπως συμβαίνει σήμερα σε διάφορες σχολές που ελέγχει ο σοσιαλφασισμός, ένας ελάχιστος αριθμός απόμων που κατέχουν διοικητικές θέσεις να χρησιμοποιούν τα ίδρυμα σαν εργαλεία της γενικότερης πολιτικής τους με αποτέλεσμα να τα διαλύουν.

Το πολιτικό ζήτημα της δημιουργίας των τομέων σε όλα τα ΑΕΙ σήμερα είναι ένα κεντρικό θέμα, γιατί έτσι δημιουργείται ένα ευνοϊκό πλαίσιο για την ανάπτυξη τους και επιπλέον είναι ένα σημαντικό μέτρο για την αποδυνάμωση του σοσιαλφασισμού μέσα σε αυτά, ο οποίος όπως είναι γνωστό, σαμποτάρει ανοιχτά την δημιουργία ενός ανεκτού Πανεπιστήμου, που είναι παράγοντας για την κοινωνική ανάπτυξη με κατεύθυνση την Ε.Ε., και που είναι ένα εμπόδιο στο σοσιαλφασισμό στον επηρεασμό της πνευ-

ματικής ζωής της κοινωνίας που συστηματικά επιχειρεί.

Για όλους αυτούς τους λόγους η αντίδραση του μαύρου μετώπου στην πολιτική του δημοκρατικού μετώπου φοιτητών και δημοκρατών καθηγητών στο μαθηματικό τμήμα ήταν κτηνώδης. Οι φοιτητές συσπειρώμενοι όλο αυτό το διάστημα στην αντίσοσιαλφασιστική ΠΑΣΠ που ελέγχει το συμβούλιο, βασική δύναμη αυτού του αγώνα, γνώρισαν την ωμή βία του σοσιαλφασισμού. Τα ποσοστά επιτυχίας τους στις εξετάσεις έπεσαν κάθετα. Στην πτυχιακή περίοδο που απαίτησαν να δοθεί σύμφωνα με το νόμο, γιατί ο σοσιαλφασισμός την είχε κόψει αυθαίρετα, κόβονταν όλοι. Τίμια βαθμολόγηση των γραπτών έκαναν μόνο οι δημοκράτες καθηγητές. Ο πρώην κοσμήτορας και πρόεδρος της επιτροπής του Π. Κρήτης θερμός συμπαραστάτης στους Σέρβους την εποχή που διενεργούσαν την γενοκτονία, και υποψήφιος του ΠΑΣΟΚ στις Νομαρχιακές εκλογές, χειροδίκης στον δημοκράτη πρόεδρο. Η υπόθεση βρίσκεται στα δικαστήρια. Ύστερα από διάφορες εξελίξεις ο Κ. Καλλίας σε επιστολή του προς τον Αρσένη που δημοσιεύτηκε και σε τοπική εφημερίδα του σοβινιστικού ΠΑΣΟΚ κατήγγειλε μεταξύ άλλων ότι απειλείται και η ζωή του, όπως ακριβώς είχε καταγγείλει ανάλογα και ο Πρύτανης του Πολυτεχνείου Κρήτης. Το σαμποτάρ της λειτουργίας του τμήματος ήταν ολοκληρωτικό. Οι εκβιασμοί σε καθημερινή βάση. Όταν προσπάθησε στη συνέχεια ο πρόεδρος να δημιουργήσει τους τομείς, το μαύρο μετώπο κουβάλησε το όργανό τους, την Πρύτανη στη συνεδρίαση του τμήματος για να παρεμποδίσει την διαδικασία. Αργότερα αυτή τον διέταξε εγγράφως να μην δημιουργήσει τους τομείς δηλαδή να μην ε-

φαρμόσει το νόμο και κατόπιν χωρίς να έχει το νομικό δικαίωμα τον έπαινο. Η υπόθεση βρίσκεται στο ανώτατο δικαστήριο.

Οι προσπάθειες του μαύρου μετώπου να προσεταιριστούν την τοπική κοινωνία έπεσαν στο κενό. Το εθνικιστικό ΠΑΣΟΚ στο Ηράκλειο υποστήριξε έμμεσα την πολιτική του δημοκρατικού μετώπου εκφράζοντας την αντίθεσή του στον σοσιαλφασισμό. Ο Αρσένης δεν υπέκυψε στις μεγάλες πιέσεις που δέχτηκε από αυτόν. Η ΕΛΜΕ Ηρακλείου καθώς και η μαθηματική εταιρεία δεν πήραν καμία θέση παρά τα αλλεπάλληλα δημοσιεύματα στις τοπικές εφημερίδες. Να σημειωθεί ότι το δημοκρατικό πρόγραμμα του προέδρου συμπεριλαμβάνει και πτυχιαία με έμφαση στα παιδαγωγικά, τη σύνδεση του Πανεπιστημίου με την μέση εκπαίδευση μέσω της δημιουργίας στο Ηράκλειο από το μαθηματικό τμήμα της Εθνικής Επιστημών, μιας μεγάλης επένδυσης που χρηματοδοτείται από την Ε.Ε. και που αφορά αποκλειστικά την εποπτική διδασκαλία των μαθηματικών και της φυσικής στην μέση εκπαίδευση. Όλο αυτό το καιρό το σοσιαλφασιστικό μπλοκ στους καθηγητές θάβει συστηματικά το πρόβλημα.

Στη συνέλευση της ΕΛΜΕ για την οργανωτική 1 που έγινε στο Ηράκλειο, καταγγέλθηκε αποτελεσματικά το φασιστικό περιεχόμενο της πολιτικής του μαύρου μετώπου στο μαθηματικό τμήμα, στο Ι.Τ.Ε και στα Χανιά και ταυτίστηκε με το περιεχόμενο της πολιτικής τους στη μέση εκπαίδευση. Αποδείχθηκε ότι ο «νέος Μάης του '68» που προπαγάνδιζε ο εκπρόσωπος της ΟΛΜΕ Βουρεκάς είναι μια συνένωση των ταγμάτων εφόδου του σοσιαλφασισμού σε ολόκληρο το χώρο της παρείας με στόχο την πτώση του Αρ-

σένη, τον έλεγχο της εκπαίδευσης και την υπονόμευση της αναπτυξιακής πορείας της χώρας. Η πάλη στο μαθηματικό τμήμα έχει κερδίσει πολιτικά. Σήμερα 1-12 που γράφονται αυτές οι γραμμές οι φοιτητικοί σύλλογοι εννέα τμημάτων του Πανεπιστημίου Κρήτης με πολύευλη διαφορά τους τάσσονται ξεκάθαρα υπέρ του «υπό ομηρία» όπως αναφέρουν, ευρισκόμενο προέδρου του τμήματος Κ. Καλλία. Καταγγέλλουν την Πρύτανη Χ. Σπυράκη για τις στημένες αποφάσεις της Συγκλήτου και για τον εξευτελισμό της δημοκρατίας καθώς «επιχειρείται η εκ των υστέρων κάλυψη με νομιμοφανή τρόπο των μέχρι τώρα χειρισμών, η διαιώνιση της υπάρχουσας διοικητικής ανωμαλίας, αλλά και ο εξευτελισμός της δημοκρατίας και των νόμων στα πλαίσια του Ιδρύματος».

Στη συνέχεια η αναφορά των φοιτητών προς την πρυτανεία λέει: «Πιστεύουμε ότι οι μέχρι σήμερα χειρισμοί στο συγκεκριμένο θέμα αλλά και αυτοί που προοιωνίζονται από την συγκεκριμένη και μεθοδεύμένη κατά τη γνώμη μας απόφαση της Συγκλήτου ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΡΗΤΑ ΔΙΑΦΩΝΟΥΜΕ, οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε γενικότερη κρίση και ένταση στα χώρο του Π. Κ, σε όξυνση στη λειτουργία όλων των οργάνων του και ΣΕ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΚΑΝΕΙΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΤΥΧΑΙΝΕΙ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΕΝΟΣ ΑΕΙ».

Καθήκον των φοιτητών του Π.Κ είναι να ενωθούν και να συντρίψουν τον σοσιαλφασισμό στο Π.Κ και στο Ι.Τ.Ε. Το πρόσωπό του ούτως ή άλλως το έχουν γνωρίσει και στα άλλα τμήματα όπως στο φυσικό (το πολιτικό κέντρο του σφασισμού στο Π.Κ). Αναμένονται εξελίξεις.

ΤΡΙΚΑΛΑ

Ο σοσιαλφασισμός απωδεί το λαό και απομονώνεται

Την Παρασκευή 15 Γενάρη και στα Τρίκαλα, το σοσιαλφασιστικό μπλοκ της επικεφαλής της ψευτοΚΚΕ, επεχείρησε να δώσει νέα διάσταση στην σύγκρουσή του με τους Αρσένη - Σημίτη με δύο παράλληλα «κίνηματα». Το ένα είναι το ανοιχτό (μέχρι αυτή τη στιγμή που γράφεται το κείμενο) μέτωπο των τμημάτων των ΑΕΙ μέσω της δημιουργίας της στην ουσιαστική και οργανωμένη επιστημονική και διοικητική ανάπτυξη όλων των τμημάτων των ΑΕΙ μέσω της δημιουργίας της σοσιαλφα

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΣΥΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΥΝ ΤΗ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ ΤΩΝ NAZI

Στις 19 Δεκέμβρη δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Αυγή, άρθρο του Δ. Γουσέτη με τίτλο “Υπάρχει ανοχή στη μη ανοχή”, όπου υπερασπίζεται τη νομιμότητα των ναζιστών της “Χρ. Αυγής”.

Στην ουσία αυτό το άρθρο αποτελεί την απάντηση της υποτιθέμενης αριστεράς στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, κύρια στην πολιτική επιχειρηματολογία της για τη θέση των ναζιστών εκτός νόμου. Χρονικά τοποθετείται λίγο μετά την επιτυχία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας μέσα στο Φόρουμ Κοινωνικών Οργανώσεων και νεολαίας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα να περάσει ψήφισμα για να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής”. Αυτό ενόχλησε πολύ τον ΣΥΝ που παρουσιάζεται σαν ο κατεξοχήν εκφραστής του αντιρατσισμού και του αντιφασισμού μέσα στο ρεύμα του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού. Σε αντίθεση μ' αυτό όμως, ο ΣΥΝ έχει εκφραστεί ενάντια

στο “εκτός νόμου” χωρίς να πάρει ποτέ ανοιχτά επίσημη θέση. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία με το ψήφισμα του Φόρουμ αποκάλυψε αυτή την ταχυδακτυλούργια και ενώθηκε με το ευρωπαϊκό δημοκρατικό ρεύμα μέσα στο Φόρουμ που ιδεολογικά βρίσκεται στον αστικό φιλελευθερισμό. Έτσι υποχρέωσε τον ΣΥΝ στην ανοιχτή ιδεολογική και πολιτική πάλη ενάντια στο εκτός νόμου πράγμα που θα προκαλούσε τη δικιά του απομόνωση και την απόσπαση απ' αυτό το ρεύμα. Ήταν λοιπόν υποχρεωμένος ν' απαντήσει έτσι ώστε να διασπάσει το αντιναζιστικό στρατόπεδο και να απομονώσει όσο μπορεί την Αντιναζιστική από τους συμμάχους της. Έτσι εμφανίστηκε το άρθρο του Δ. Γουσέτη που διατηρεί τακτική στήλη στην Αυγή με τίτλο “Ανθρωποι και Δικαιώματα”.

Η Αντιναζιστική απάντηση σ' αυτή την έμμεση επίθεση ενάντια της και υπέρ της “Χρ. Αυγής” θέλοντας να εξο-

πλίσει σ' αυτή την πάλη με επιχειρήματα το αριστερό κοινό της Αυγής, και κύρια τους αντιναζιστές. Με παρέμβασή μας στην εφημερίδα δημοσιεύτηκε η απάντηση στο άρθρο του συνήγορου της ανοχής στο ναζισμό, Δ. Γουσέτη, στις 12 Γενάρη 1999. Στην ίδια σελίδα δημοσιεύτηκε και η ανταπάντηση του αρθρογράφου στην οποία ουσιαστικά υποχρεώρει, μπερδεύει το ζήτημα του ναζισμού με τις ακροδεξιές οργανώσεις (π.χ. Ελληνικό Μέτωπο) και κατηγορεί την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία ότι είναι η μόνη μη κυβερνητική οργάνωση διεθνώς που βάζει ζήτημα απαγόρευσης των ναζιστών. Όπως είναι γνωστό όμως σ' όλη την Ευρώπη οι ναζιστές είναι εκτός νόμου.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την απάντησή μας.

Απάντηση της

Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας

Στο φύλλο της 19 Δεκέμβρη 1998 στη στήλη “Θέματα” της εφημερίδας σας δημοσιεύτηκε ένα άρθρο του Δ. Γουσέτη, που καταφερόταν ενάντια στη θέση να τεθεί εκτός νόμου η ναζιστική οργάνωση “Χρυσή Αυγή”. Το άρθρο αυτό αποτελεί την πρώτη και πιο συστηματική ως τώρα συνηγορία υπέρ της διατήρησης της νομιμότητας μιας δολοφονικής, ναζιστικής οργάνωσης και μάλιστα μέσα από τις στήλες μιας εφημερίδας αριστερού κοινού.

Τα επιχειρήματα του κ. Γουσέτη στηρίζονται στο κέντρο τους στον εξής συλλογισμό: “Είναι αλήθεια ότι η “Χρ. Αυγή” προωθεί τη βία. Άλλα υπάρχει βία που είναι δίκαιη όπως εκείνη που υπερασπίζει τα καταπατούμενα ανθρώπινα δικαιώματα. Άλλα ποιος θα μας πει αν υπερασπίζουν πράγματι τα ανθρώπινα δικαιώματα, δηλαδή αν θα έπρεπε να είναι νόμιμα κόμματα σαν την ΕΤΑ, το Φωτεινό Μονοπάτι, τους Τίγρεις Ταμίλ, το PKK κ.λπ όταν συχνά αυτά τα ίδια τα παραβιάζουν;” Και απαντάει ο ίδιος ο συγγραφέας του άρθρου: “Αυτό θα μας το πει μόνο η πολιτική σκοπιμότητα και όχι τα ίδια τα ανθρώπινα δικαιώματα. Άλλα αν για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας βγάλουμε εκτός νόμου τη “Χρ. Αυγή” που θα σταματήσουμε αργότερα;”

Η παραπάνω επιχειρηματολογία μεταθέτει την εκτίμηση για το “εκτός νόμου” ή όχι της “Χρ. Αυγής”, στην εκτίμηση για το χαρακτήρα, προοδευτικό ή αντιδραστικό, των παραπάνω κομμάτων. Και επειδή ο χαρακτήρας αυτών των κομμάτων είναι αντικείμενο διενέξεων σήμερα μέσα στην αριστερά και στους κόλπους των δημοκρατών σε όλο τον κόσμο, μπαίνει σε αμφισβήτηση και γίνεται αντικείμενο διενέξης και το ζήτημα της νομιμότητας ή όχι των ναζιστών. Έχουμε εδώ να κάνουμε με ένα λογικό τέχνασμα που καταρρέει στο εξής σημείο: Μπορεί κάποιος δημοκράτης στον πλανήτη να έχει όποια γνώμη θέλει για τους Τίγρεις Ταμίλ, όμως δεν θα είναι δημοκράτης αν αμφισβητεί την βαρβαρότητα, δηλαδή τον υπεραντιδραστικό χαρακτήρα του χιτλερισμού. Πίσω από αυτή τη διαφορά κρύβονται δύο γεγονότα:

Πρώτο. Υπάρχει μια καθολική, άμεση, βιωμένη και μαρτυρική εμπειρία των λαών από το χιτλερισμό. Ένας κάτοικος της Σρι Λάνκα δηλαδή μπορεί να απεχθάνεται τους Τίγρεις Ταμίλ, γιατί έτσι του λέει η άμεση εμπειρία του. Άλλα με τίποτα η θέση του για την μη νομιμότητα των Ταμίλ δεν μπορεί να δεσμεύσει τον υπόλοιπο πλανήτη που από τα πράγματα δεν μπορεί να έχει αυτή την εμπειρία. Η εμπειρία του ναζισμού έγινε παγκόσμια εξ αιτίας ακριβώς του Β' Παγκόσμιου πόλεμου που εκείνος προκάλεσε και είναι αυτή που οδήγησε στις διεθνείς αντιρατσιστικές συνθήκες. Σε αυτές μάλιστα, αντίθετα από τον ισχυρισμό του αρθρογράφου ότι δεν επιβάλουν κυρώσεις, περιλαμβάνεται και η ρητή απαίτηση να τίθενται εκτός νόμου οι ρατσιστικές οργανώσεις (άρθρο 4β της Διεθνούς Αντιρατσιστικής Σύμβασης).

Δεύτερο και σημαντικότερο. Ο ναζισμός αρνείται ανοιχτά κάθε δημοκρατική αρχή όχι μόνο στην πράξη αλλά και στη θεωρία. Υπάρχουν πράγματα ένοπλα κινήματα σήμερα που σκοτώνουν αθώους και τρομοκρατούν πλειοψηφίες. Όμως το καθένα από αυτά, ισχυρίζεται ότι δρα **στο δικαίωμα** ανθρώπινων και δημοκρατικών δικαιωμάτων, ταξικού ή εθνικού χαρακτήρα, που καταπατούνται στη χώρα του. Αυτός ο ισχυρισμός δεν τα κάνει δημοκρατικά, ό-

μως τους εξασφαλίζει μία επίφαση, η οποία ακριβώς προκαλεί ακόμα τις διενέξεις, τις ζυμώσεις και τις αμφιβολίες για τη φύση τους μέσα στη διεθνή δημοκρατική κοινή γνώμη.

Ο ναζισμός αντίθετα όχι μόνο δεν ισχυρίζεται ότι δρα **στο δικαίωμα** των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά πολεμάει και στη θεωρία την ίδια την λογική των ανθρώπινων δικαιωμάτων αφού πολεμάει την ιδέα της φυσικής ισότητας των ανθρώπων απέναντι στο νόμο και στο δίκαιο γενικά. Το πρόβλημα με τον ναζισμό είναι ότι επιβάλει ωμά με τη βία την κυριαρχία της δήθεν φυσικά ανώτερης φυλής, ή έθνους, ή ατόμου, σε βάρος των δήθεν κατώτερων. Με το ναζισμό δηλαδή το κοινό, το καθολικό ανθρώπινο δικαιώμα διασπάται και γίνεται δικαίωμα του “φυσικά ανώτερου” ενάντια σε εκείνο του “φυσικά κατώτερου” ανθρώπου, δικαίωμα που φτάνει ως την πλήρη εξόντωση του “κατώτερου”, που απόλυτα είναι ο Εβραίος. Με αυτή την έννοια ο ναζισμός αποτελεί την ανοικτή άρνηση όλου του μεταφεουδαρχικού κόσμου.

Η θέση που σχετικοποιεί τη ναζιστική βία και την παραλληλίζει με κάθε άλλη βία, έχει σαν πολιτικό στόχο να διασπάσει τους αντιναζιστές που είναι υπέρ της κοινωνικής επανάστασης, από τους αντιναζιστές που είναι υπέρ του αστικού φιλελευθερισμού. Θέλει επίσης να αξιοποιήσει το γεγονός ότι τελευταία, η πιο επαναστατική φρασεολογία μπορεί και να κρύβει φασισμό στην πράξη. Όμως αυτά τα ζητήματα δεν μπορούν να ξεκαθαριστούν **σε ενότητα αλλά σε σύγκρουση με τους ναζιστές**.

Αφού ξεκαθαρίσαμε αυτό το κεντρικό απαντάμε στα δύο επόμενα βασικά επιχειρήματα του κ. Γουσέτη που είναι:

1. “Το να τεθεί εκτός νόμου η “Χρ. Αυγή” δεν σημαίνει ότι θα διαλυθεί κιόλας αφού μπορεί να ζήσει στην παρανομία και μάλιστα ηρωοποιημένη. Εκείνο που χρειάζεται εί-

ναι η ιδεολογική καταγγελία της”.

Πραγματικά ο ναζισμός δεν νικείται δίχως ιδεολογική πάλη. Το ζήτημα όμως είναι, ότι το κύριο ιδεολογικό επιχείρημα του ναζισμού, ειδικά για τις στρατολογίες του, παραμένει η βία και μάλιστα η νικηφόρα βία η οποία “επιβεβαιώνει” την υπεροχή του ναζιστή. Απέναντι σ' αυτή τη βία πρέπει πάντα να στέκεται η οργανωμένη βία της κοινωνίας στην πλατύτερη δυνατή βάση, που είναι το “εκτός νόμου”. Παράνομος δεν σημαίνει ήρωας. Η καταστολή δεν έφερε ποτέ την ηρωοποίηση των βιαστών. Η ιδεολογική δουλειά χρειάζεται ακριβώς για να αποδείξει ότι οι ναζιστές είναι το χειρότερο είδος βιαστών.

2. “Είναι όλοι οι Χρυσαυγίτες ένοχοι, δηλαδή και οι νεαροί Χρυσαυγίτες θα υφίστανται τις συνέπειες του “εκτός νόμου”; Στο σημείο μάλιστα αυτό ο αρθρογράφος παραλληλίζει ανατριχιαστικά τον χρυσαυγίτη με το μέλος του παλιού ΚΚΕ που δήθεν στηνόταν στο απόσπασμα χωρίς να ζέρει τη γραμμή της πηγεσίας του. Κατ' αρχήν όταν πρόκειται για εγκληματι

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Για τη διάσπαση του Εθνικού Μετώπου, του κόμματος του Λεπέν δεν έχουμε κάνει ως τα τώρα κανένα σχόλιο. Είναι τόσο έντονες πια οι πολιτικές εξελίξεις στη χώρα μας και τόσα πολλά τα μέτωπα πάλης που είναι ανοιχτά, που γίνεται όλο και πιο δύσκολη η εμβάθυνση σε πολλά ζητήματα της εσωτερικής και διεθνούς επικαιρότητας.

Η διάσπαση του Εθνικού Μετώπου (F.N - Front National) σε δύο τάσεις, την τάση Λεπέν και την τάση Μεγκρέ, οριστικοποιήθηκε πριν ένα μήνα περίπου όταν ο Λεπέν καθίρεσε από την ηγεσία του κόμματος μια σειρά στελέχη του Μεγκρέ και αυτός με τη σειρά του κάλεσε ένα έκτακτο Συνέδριο ενάντια στο "πραξικόπημα" και τις εκκαθαρίσεις του Λεπέν. Από μια επιπλοιη ματιά αυτή η διάσπαση φαίνεται σαν μια κρίση της γαλλικής ακροδεξιάς και σα μια πάλη για την εξουσία δύο εξ ίσου αντιδραστικών και αδιάφορων για τη δημοκρατία ηγετών της. Έτσι άλλωστε αντιμετωπίζει αυτή τη διάσπαση ως τώρα και η γαλλική αστική τάξη. Η σάσση της γενικά είναι αυτή των ίσων αποστάσεων.

Αν αυτή η εκτίμηση ήταν σωστή εμείς δεν θα μπαίναμε καν στον κόπο να κάνουμε ένα μεγάλο σχόλιο. Μια διάσπαση της πιο συγκροτημένης και ισχυρής ακροδεξιάς της Ευρώπης θα ήταν απλά ένα καθησυχαστικό φαινόμενο χωρίς ιδιαίτερες συνέπειες.

Όμως είμαστε της άποψης ότι αυ-

τή εδώ η διάσπαση αντιπαραθέτει ανάμεσά τους δύο καθόλου ισοδύναμες και καθόλου εξ ίσου επικίνδυνες πτέρυγες. Άλλωστε δεν συμβαίνει ποτέ οι δύο πλευρές μιας οποιασδήποτε πολιτικής διάσπασης να είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα. Στην προκειμένη περίπτωση η πιο επικίνδυνη φράξια είναι η φράξια του Μεγκρέ. Η φράξια Μεγκρέ εκφράζει την φασιστική ή καλύτερα την αληθινά εθνικοσοσιαλιστική πτέρυγα της γαλλικής ακροδεξιάς. Με αυτή την έννοια εκείνο που φαίνεται απλά σαν μια αποδυνάμωση ενός ως τα χθες ενιαίου κακού κόμματος, δηλαδή σαν μια θετική εξέλιξη, είναι η αρχή ενός αρνητικού προτούς, δηλαδή η αρχή της δημιουργίας ενός ανεξάρτητου φασιστικού πόλου στην πιο "πολιτική" από τις χώρες της Ευρώπης. Με λίγα λόγια η διάσπαση εδώ αποτελεί ένα άλμα προς την μεγιστηριανή αντιδραστηριότητα.

Η θετική πλευρά της διάσπασης βρίσκεται μόνο στο γεγονός ότι ο Μεγκρέ απέτυχε να αποσπάσει μέσα στο Εθνικό Μέτωπο την πολιτική ηγεμονία και να αναδειχθεί "ειρηνικά" σε διάδοχο του Λεπέν. Αποδείχθηκε έτσι για μια ακόμα φορά ότι ο φασισμός μπορεί να βγει από τα σπλάχνα της παραδοσιακής ακραίας αντιδραστηριότητας μόνο με μια ρήξη.

Στην προκειμένη περίπτωση το Εθνικό Μέτωπο δεν μπορούσε να χωρέσει μέσα του μια ολάκερη φασιστική στρατηγική εξουσίας με συ-

μπαγή ιδεολογία. Το Εθνικό Μέτωπο ήταν πραγματικά ένα μέτωπο όλης της παλιάς αντιδραστηριότητας που δεν μπορούσε πια να βαδίζει όλο μαζί. Ο φασισμός μέσα του ζητούσε αυτονομία και πολιτική ηγεμονία.

Ο Μεγκρέ διαφέρει και σπάει τα όρια του Λεπέν και στο σπάσιμο αυτό εκφράζονται οι αντιθέσεις τους, δηλαδή οι διαφορές τους. Ο Λεπέν είναι πάνω απ' όλα ένας σοβινιστής νοσταλγός της γαλλικής αποικιοκρατικής αυτοκρατορίας που τέλειωσε σαν τέτοια στον πόλεμο ανεξαρτησίας της Αλγερίας. Ο πυρήνας του λεπενικού κόμματος είναι ο ΟΑΣ, δηλαδή η τρομοκρατική άκρα δεξιά εκείνης της μάχης. Ο πατούσιμος του Λεπέν είναι η γελοιοποιημένη πανωτερότητα ενός νικημένου γαλλικού ιππειαλισμού.

Ο Μεγκρέ είναι ένας ρατσιστής άρειου τύπου που εξοργίζεται για την "μόλυνση" του γαλλικού αίματος από την τριτοκοσμική μετανάστευση και θέλει τώρα να τιμωρήσει αυτούς τους "παρίες" και να καθαρίσει την "άρεια" φυλή. Όπου κατακτάει τοπική εξουσία ο Μεγκρέ υιοθετεί ωμά την "εξαίρεση" δηλαδή μέτρα υπέρ των ευρωπαϊκής καταγωγής πολιτών σε βάρος των πολιτών που προδρομούνται από την μετανάστευση από τον τρίτο κόσμο. Ο Μεγκρέ εκφράζει τις πιο επιθετικές πλευρές του σύγχρονου γαλλικού μονοπολίου, εκείνου που θέλει ρήξη με την Ευρώπη και ανοίγματα στον νέο πελώριο ευρασιατικό ορίζοντα που κρατάνε στα χέρια τους

οι Ρώσοι και οι Κινέζοι σοσιαλιμπεριαλιστές.

Ο Λεπέν αναζητά τις συμμαχίες του στους υπερ-συντηρητικούς καθολικούς, στην παλιά αριστοκρατία, στα συντηρητικά παραδοσιακά στρώματα της υπαίθρου και συγκρούεται με τους σοσιαλφασίστες του "Κ"ΚΓ ζητώντας τάξη και ασφάλεια.

Ο Μεγκρέ δουλεύει την ξενοφοβία μέσα στην γαλλική εργατική τάξη και κυρίως υιοθετεί τα ταξικά αιτήματα των συντεχνιών του δημοσίου, όπως ακριβώς το "Κ"ΚΓ.

Το 1995 ο Λεπέν, σαν κλασσικός δεξιός, πήγε αντίθετα με το κίνημα των γαλλικών ΔΕΚΟ ενάντια στην κυβέρνηση Ζιπέ. Αντίθετα ο Μεγκρέ κατέβασε τον μικρό εργατικό του στρατό σ' αυτές τις πορείες υπέρ του "Κ"ΚΓ. Γι αυτό μέσα από τους κύκλους του Μεγκρέ δειλά - δειλά βγαίνουν τοποθετήσεις ακόμα και για τον επαναστατικό χαρακτήρα της Κομμούνας του Παρισιού, την ώρα που για τον λεπενισμό κάθε τέτοια αναφορά είναι η απόλυτη βεβήλωση της γαλλικής ιστορίας. Ο Μεγκρέ κινείται στο βάθος όπως κάθε αληθινός φασίστας στην αντιδραστική αντικαπιταλιστική γραμμή δηλαδή στη γραμμή του αντικαπιταλισμού του μονοπολίου, της μικροαστικής τάξης, και των συντεχνιών. Αυτός είναι ο εθνικοσοσιαλισμός.

Από αυτές τις διαφορές βγαίνει και η διαφορετική πολιτική στρατηγική τους. Ο Λεπέν σαν οπαδός της αντιδραστικής αστοφεουδαρχικής παράδοσης και γενικά νοσταλγίας του παλιού μένει απομονωμένος μέσα στο κάστρο ενός κόμματος που λειτουργεί σαν μια ακρο-

δεξιά διαμαρτυρία στο σύγχρονο μονοπώλιο. Ο Λεπέν δεν βλέπει πρακτικά εξουσία.

Αντίθετα ο Μεγκρέ πραγματοποιεί τις πιο τολμηρές πολιτικές συμμαχίες με τις πιο αντιδραστικές πλευρές της γαλλικής αστικής τάξης προκειμένου να πάρει την εξουσία, τοπική αρχικά, κεντρική αργότερα. Βάζει βαθιές και επικίνδυνες σφήνες μέσα στον γκολισμό αλλά και μέσα στους φιλελεύθερους. Τελευταία χρησιμοποίησε την τακτική να υποστηρίξει χωρίς όρους αντιδραστικά κομμάτια της δεξιάς για να πάρουν αυτά την εξουσία σε τέσσερις δήμους της Γαλλίας. Με αυτό τον τρόπο έχει πετύχει μια πραγματική διάσπαση του ρεμπούμπλικανικού μετώπου σοσιαλιστών - γκολικών - κεντρώων, που πάντα εκδηλώνοταν όταν ένας εκπρόσωπος του F.N διεκδικούσε μόνος του μια δημαρχία, οπότε συνήθως την έχανε.

Ο Μεγκρέ χτίζει σκαλοπάτια προς την εξουσία.

Κατά κάποιο τρόπο το ίδιο είχε κάνει μέσα στο ίδιο το λεπενικό κόμμα. Είχε στήσει εκεί παντού το δικό του δίκτυο, είχε γίνει δεύτερος και πανίσχυρος στην ιεραρχία και ετοιμαζόταν για την τελική επίθεση. Στο σημείο αυτό τον χτύπησε γρήγορα και αποφασιστικά ο Λεπέν, λέγοντας ότι "πρόλαβε τον Βρούτο και τον σκότωσε".

Η αλήθεια είναι ότι ο Βρούτος έχει τώρα δικό του κόμμα και ο Λεπέν δεν είναι καθόλου Ιούλιος Καίσαρ. Είναι ένα ελεεινό παλιό κατακάθι που ο ιστορικός του ρόλος ήταν ως εδώ, δηλαδή να γεννήσει ένα πιο σύγχρονο τέρας.

ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΖΩΝΗΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

γία μέχρι το 2030.

Δυστυχώς η πλειοψηφία της Διοίκησης του Συνδικάτου δεν έκανε δεκτό το αίτημά μας και έφτασε στο απαραδέκτο σημείο να μας απαγορεύσει να καταβέσουμε την πρόταση αυτή με έναν κοινό μας εκπρόσωπο στη συγκέντρωση της προηγούμενης Πέμπτης.

Η σάσση της αυτή είναι αποτέλεσμα της αδιέξοδης θέσης της "ενάντια στην ιδιωτικοποίηση". Όμως το νομοσχέδιο το οποίο έχουν δεχτεί τα συνδικάτα του ΟΑΠ θα ψηφιστεί σύντομα στη Βουλή, η Ζώνη θα κλείσει και η πλειοψηφία της διοίκησης θα μείνει να κάνει την κομματική της προπαγάνδα εμποδίζοντας κάθε ευρωπαϊκό παραγωγικό εκσυγχρονισμό στη χώρα με την θέση της ενάντια στην ιδιωτικοποίηση και ταυτόχρονα να φωνάζει πως τάχα την Ζώνη την έκλεισε η Ευρώπη.

Οι ευθύνες της είναι τεράστιες.

Ενώ δεν έκανε τίποτα για τον νόμο του Μητρώου, ενώ άφησε από το καλοκαίρι να αιωρούνται αναπάντητα τα κυβερνητικά μέτρα, τώρα αρνείται να δώσει την πάλη για την περιφρούρηση της Ζώνης. Στην πραγματικότητα γίνεται συνυπεύθυνη για το κλείσιμο.

Συνάδελφοι,

Μέσα από αυτά τα τρία ζητήματα μπορεί κανείς εύκολα να καταλάβει τα σχέδια της Κυβέρνησης για τη Ζώνη.

Με το νομοσχέδιο για τον ΟΑΠ, απελευθερώνεται ο νέος φορέας για να κάνει το Πέραμα εμπορικό λιμάνι. Με τον νόμο για το Μητρώο δινεται το δικαίωμα να χωροθετηθεί η Ζώνη εκτός Περάματος. Και με τα "μέ

ΚΟΣΣΟΒΟ:

Όπως έχουμε ξαναπεί Ιράκ και Σερβία είναι δύο παράπληπτες ιστορίες που όλο και περισσότερο μοιάζουν σαν δύο σταγόνες νερού. Και στις δύο περιπτώσεις η Δύση, χτυπάει απ' έξω και η Ρωσία περιμένει από μέσα.

Όπως και ο χασάπης σοβινιστής Σαντάμ έτσι και ο χασάπης σοβινιστής Μιλόσεβιτς αντιστέκονται σ' αυτό το σχέδιο. Κρατιούνται και οι δύο με διπλωματική ευεπιζίσια και με ίντριγκες στην εξουσία, απλά διαρκώς αδυνατίζουν. Η Δύση ρίχνει πέτρες και ο Ρώσος προστάτης περιμένει υπομονετικά τον κουρασμένο πίθηκο να αφήσει τα χέρια του από το κλαδί.

Βέβαια τα εργαλεία δεν είναι ίδια, ούτε οι συνθήκες. Το Ιράκ δουλεύεται με το εμπάργκο και τον αεροπορικό αποκλεισμό. Η Σερβία κυρίως με το Κόσσοβο. Το Ιράκ αντιστέκεται αρκετά. Η Σερβία είναι μισοέτοιμη να πέσει. Ο Σαντάμ διοικεί μόνος του. Ο Μιλόσεβιτς μοιράζεται την εξουσία με τον Σέσελι. Σέσελι σημαίνει τώρα στρατηγική υποταγή της Σερβίας στη Ρωσία. Η δήλωσή του πριν λίγους μήνες στη ρώσικη Δούμα ότι Ρωσία, Λευκορωσία και Σερβία μπορούν να ενωθούν, δείχνει τις ανεξάρτητες τάσεις αυτού του κτήνους.

Το μηχανάκι με το Κόσσοβο δουλεύει πιο έντονα κάθε φορά που ο Μιλόσεβιτς λέει όχι στη Μόσχα. Ο περίφημος Απελευθερωτικός Στρατός του Κόσσοβο (ΑΣΚ) καθόλου τυχαία, κλιμακώνει κάθε

φορά που μπροστά στους διεθνείς παραπορητές αποδεικνύεται ότι ο Μιλόσεβιτς συμμορφώνεται στις συμφωνίες ειρήνευσης και κερδίζει κάποια ανάπτυξη.

Τελευταία δηλαδή, ο ΟΑΣΕ, (που ως γνωστό βρίσκεται κάτω από ρωσοαμερικάνικη πγεμονία, κυρίως ρωσική) διαπίστωσε ότι ο Μιλόσεβιτς τηρούσε τα συμφωνημένα από την εποχή της προηγούμενης κρίσης, δηλαδή εφάρμοσε την αποχώρηση του σέρβικου στρατού από μεγάλες περιοχές του Κόσσοβου. Μετά όμως από αυτή την αποχώρηση ο ΑΣΚ άρχισε να κλιμακώνει ο ίδιος τις επιθέσεις του προκειμένου να πετύχει μια επανεμπλοκή του Μιλόσεβιτς. Αυτή την επανεμπλοκή την πέτυχε ο ΑΣΚ δίχως όμως να εκθέσει σοβαρά τον Μιλόσεβιτς στον ΟΑΣΕ και στον ΟΗΕ, γιατί

ήταν σαφές ότι ο ΑΣΚ πρώτος παραβίασε την εκεχειρία. Όμως τελικά πέτυχε και την διπλωματική απομόνωση εκ νέου του Μιλόσεβιτς μέσα από μια σφαγή 45 αμάχων, σύμφωνα με τον ΑΣΚ, που πραγματοποιήθηκε σε ένα χωριό του Κόσσοβο, το Ράτσακ, από τις σέρβικες δυνάμεις. Είναι γεγονός ότι είναι ακριβώς στο στυλ του Μιλόσεβιτς να σφάζει αμάχους, και δεν αποκλείεται να το έχει κάνει και στο Ράτσακ, όμως δεν μπορεί να αποκλειστεί και το γεγονός νάχει πέσει σ' αυτήν την υπόθεση και ψέμα και προβοκάτσια. Ο ΑΣΚ που έτσι κι αλλιώς δουλεύει σαν προβοκάτορας στο Κόσσοβο, χρησιμοποιεί σαν πολύτιμο πολιτικό κεφάλαιο το βρώμικο παρελθόν αλλά και το παρόν του σέρβικου σοβινισμού στη Βοσνία. Μόνο που όσο σφαγιαζόταν η Βοσνία, οι Αλβανοί έθνικιστές δεν ενόχλησαν καθόλου τους Σέρβους ομοιδεάτες τους για να την ελαφρώσουν.

Οι έγκυρες λοιπόν γαλλικές εφημερίδες (Μόντ, Φιγκαρό) μιλάνε ήδη για τη σφαγή στο Ράτσακ σαν μια στημένη και παράξενη υπόθεση. Όπως πάντως και να έχει το πράγμα, η σφαγή του Ράτσακ έγινε ο καταλύτης για την τελευταία συντονισμένη επίθεση της αμερικάνικης και της ρώσικης

διπλωματίας ενάντια στον Μιλόσεβιτς. Όταν μιλάμε για συνδυασμένη αμερικανορώσικη διπλωματία εννοούμε με το όργανο αυτού του συνδυασμού που στην Ευρώπη λέγεται ΟΑΣΕ. Είναι ο εκπρόσωπος του ΟΑΣΕ Ουάκερ αυτός που αποφάσισε αμέσως και πριν καν αρχίσουν οι έρευνες ότι “οι σέρβικες δυνάμεις ασφαλείας είναι οι μόνες υπεύθυνες για την σφαγή και το έγκλημα κατά της ανθρωπότητας που διαπράχθηκε στο χωριό Ράτσακ”.

Υστερά από αυτή τη δήλωση του Ουάκερ η Σερβία ζήτησε την απέλαση του Ουάκερ αφού τον κατηγόρησε για εισαγγελέα και δικαστή ταυτόχρονα. (Ελευθεροτυπία 18-1-99). Αμέσως μετά χτύπησαν διπλωματικά οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, η Ρωσία και το Συμβούλιο Ασφαλείας και μπήκε σε εφαρμογή η γνωστή συνταγή: Απειλή βομβαρδισμών από ΗΠΑ - ΝΑΤΟ αν ο Μιλόσεβιτς δεν αναθεωρούσε την απόφαση για απέλαση του Ουάκερ, μεσολάβηση της Ρωσίας η οποία και πλέξει κατηγορώντας τον Μιλόσεβιτς σαν υπεύθυνο της κρίσης στο Κόσσοβο και ταυτόχρονα “προστατεύει” τη Σερβία ζητώντας πολιτική και όχι στρατιωτική λύση. Όσο για την Ευρώπη, αυτή, όπως πάντα, φτύνοντας ακολουθεί τις ΗΠΑ. Έτσι

ΝΕΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΒΡΩΜΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ

ΟΙ ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ ΕΧΟΥΝ ΒΡΕΙ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΤΟΥΣ

Στο φύλλο με αριθ. 263 της εφημερίδας “Χρ. Αυγή” υπάρχει ένα άρθρο με τίτλο “Προς αναζήτηση νέων συμμάχων” όπου με αφορμή τα κοινά στρατιωτικά γυμνάσια που έχουν προγραμματίσει οι ΗΠΑ, η Τουρκία και το Ισραήλ οι ναζιστές γράφουν:

“Για μια ακόμα φορά (πολλοστή δυστυχώσα!) φαίνεται ολοκάθαρα πόσο παράλογη (έως εξωφρενική) και επιζήμια για την Ελλάδα είναι η σταθερή πρόσδεσή της στο Νατοϊκό άρμα” και παρακάτω: “Ως πότε θα συμπεριφερόμεθα σαν υπήκοοι μιας επαρχίας της PAX AMERIKANA ή για να είμαστε πιο ακριβείς της PAX JUDAICA και μάλιστα επαρχίας μονίμως αδικούμενης και ταπεινωμένης;”

Σαν μοναδική λύση οι ναζί προτείνουν να αναλάβει τα ηνία της χώρας μια “αδέσμευτη πατριωτική ηγεσία με αδούλωτο φρόνημα” η οποία “θα όφειλε να αναζητήσει συμμάχους σε μια σειρά από χώρες όπως η Αρμενία, η Συρία, το Ιράν, οι Ινδίες, η Ρωσία και η Κίνα”.

Στηρίζουν τον ισχυρισμό τους αυτό όσον αφορά τις τρεις πρώτες πάνω στη βάση του αντιουρκισμού καθώς και στο ότι οι τρεις έχουν έντονες πολιτικές, εδαφικές και θρησκευτικές διαφορές με την Τουρκία. Επικαλούνται ακόμη τους “πατροπαράδοτους δεσμούς φιλίας” που συνδέουν τη χώρα μας με τις δύο πρώτες και πλέκουν το εγκώμιο στο ισλαμοφασιστικό Ιράν “το πιο αντισιωνιστικό κράτος της γης με πανίσχυρο στρατό και κατά πάσα πιθανότητα πυρηνικό”. Η Ινδία με τη σειρά της είναι μια εκκολαπτόμενη πυρηνική δύναμη, εχθρός του φιλοτουρκικού Πακιστάν και οι νεοναζί που την κυβερνούν θα μπορούσαν να “μεταφέρουν στην Ελλάδα πυρηνική τεχνολογία”.

‘Οσον αφορά τη Ρωσία κι αυτή είναι φανατικός

εχθρός της Τουρκίας και υπάρχουν “πατροπαράδοτα φιλικά αισθήματα του ρώσικου λαού προς τον ελληνικό και αντιστρόφως”. Επιπλέον διαθέτει “τεράστια βαριά βιομηχανία και ειδικότερα πολεμική, πανίσχυρο οπλοστάσιο (συμβατικό και πυρηνικό) εφάμιλλο, αν όχι ανώτερο, του Νατοϊκού” Μπορεί λοιπόν η Ρωσία, γράφουν οι ναζί “να προσφέρει στην Ελλάδα στο σημαντικότερο πρόβλημα της αμύνης της, δηλαδή στην αποδέσμευσή της από την απόλυτη στρατιωτική εξάρτηση από τις ΗΠΑ.... Προσφέρει επίσης την ευκαιρία αξιοποίησεως της Ρώσικης διαστημικής (που σημαίνει τηλεπικοινωνιακής και κατασκοπευτικής) δορυφορικής υποδομής” μια και η Ελλάδα προμηθεύεται το πολεμικό υλικό της από τις ΗΠΑ “προμηθευτή αρνητικό στα εθνικά της συμφέροντα”.

“Όμως οι γραικύλοι πολιτικάντηδες του τόπου μας απεδείχθησαν για μια ακόμη φορά μαριονέτες των πατρώνων τους, αγοράζοντας τελικά τους Αμερικάνικους πυραύλους Patriot αντί των υπερτερων ρωσικών S - 300” και έτσι οι Αμερικανοί “θα μπορούν να ακινητοποιήσουν τον ελληνικό στρατό σε περίπτωση σύγκρουσης”.

Τέλος επικροτείται η συμμαχία με τη σοσιαλφασιστική Κίνα και εκφράζεται η πεποίθηση πως σ' αυτό το μέτωπο θα προσχωρήσουν χώρες σαν το Ιράκ, τη Λιβύη και τη Σερβία. Και ο ναζί αρθρογράφος καταλήγει: “Ένας συνασπισμός αυτού του είδους θα κλονίσει αναπόφευκτα την Αμερικανοσιωνιστική μονοκρατορία”.

Να ποιοι είναι οι ανώτεροι στόχοι των ρώσων και κινέζων σοσιαλιμπεριαλιστών αλλά και των πρακτόρων τους ανά τον κόσμο με όποια μορφή και αν αυτοί εμφανίζονται.

MIG-31M και το “υπό διάλυση” ρώσικο κράτος

Η μονίμως “ασθμαίνουσα” ρώσικη οικονομία και διόθετη η Ρωσία από παντού, αλλά “κακή” η Δύση, και “καλή” η Ρωσία (μαζί της πάντα και η Κίνα που στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ψηφίζει, κατά της επέμβασης στο Κόσσοβο, δηλαδή υπέρ της Σερβίας).

Να λοιπόν πως στήνεται το αιματηρό σκηνικό στο Κόσσοβο και να γιατί αυτός ο νέος πολύ βρώμικος πόλεμος δεν πρόκειται να σταματήσει όσο η τυφλωμένη και δίχως αρχές Δύση δεν καταδικάσει κύρια τους αλβανούς σοβινιστές προβοκάτορες στο Κόσσοβο για τη διαμελιστική τους πολιτική και δεν τιμωρήσει το σέρβικο σοβινισμό για το συνεχιζόμενο έγκλημά του στη Βοσνία.

Δίκιο στο Κόσσοβο, δηλαδή δημοκρατικά δικαιώματα στους Αλβανούς δεν μπορεί να υπάρχει δίχως μια ήττα του σέρβικου σοβινισμού εκεί που έχει παραβιάσει το διεθνές δ

